

Plan wynikowy z języka polskiego dla klasy I LO (po gimnazjum), rok szkolny 2019/2020 – Niepubliczne LO „U Konarskiego” w Tarnowie

Opracowanie: Tomasz Stawarski

Zagadnienie	pp	Liczba godzin		Materiał nauczania	Pojęcia	Cele lekcji	Wymagania	
		ZP	ZR				podstawowe	ponadpodstawowe
		Uczeń						
1. Lekcja organizacyjna. Oś czasu; rodzaje literackie. (ZP i ZR)		4	4	podręcznik do języka polskiego <i>Nowe lustra świata</i> cz. 1	- oś czasu (nazwy epok) - periodyzacja - epika, liryka dramat - rodzaj literacki/ gatunek	<ul style="list-style-type: none"> zaplanowanie pracy rocznej podanie listy lektur zapoznanie z podręcznikiem zapoznanie z osią czasu i krótkie omówienie specyfiki poszczególnych epok przypomnienie podziału na rodzaje i gatunki literackie 	<ul style="list-style-type: none"> przedstawia zasady organizacji lekcji na języku polskim w zakresie podstawowym korzysta z materiałów zamieszczonych w podręczniku <ul style="list-style-type: none"> wymienia epoki w układzie chronologicznym wymienia rodzaje i gatunki literackie, charakteryzuje je 	<ul style="list-style-type: none"> przedstawia zasady organizacji lekcji na języku polskim w zakresie rozszerzonym korzysta z materiałów zamieszczonych w podręczniku <ul style="list-style-type: none"> wymienia epoki w układzie chronologicznym i krótko je charakteryzuje
2. Twoja cywilizacja ma wiele korzeni – różnorodność tekstów kultury (ZP)	ZP III.2.1)	1		podręcznik, s. 10–11 (materiał literacki i infograficzny)	kultura, natura, kultura masowa, kultura wysoka (elitarna), tekst kultury	<ul style="list-style-type: none"> zdefiniowanie pojęcia kultury jako całokształtu materialnego i duchowego dorobku ludzkości 	<ul style="list-style-type: none"> rozumie pojęcie kultury potrafi rozróżnić jej odmiany (np. kulturę masową i elitarną, narodową, regionalną, religijną) definiuje pojęcie tekstu kultury samodzielnie wskazuje przykłady różnych tekstów kultury 	
3. Funkcje języka i teoria aktów mowy (ZP)	ZP I.3.1) I.3.2) I.3.4)	1		podręcznik, s. 126–129	teoria aktu mowy, funkcja informacyjna, funkcja impresywna, funkcja ekspresywna, funkcja poetycka, funkcja performatywna, funkcja fatyczna, lokucja,	<ul style="list-style-type: none"> rozpoznanie i określenie funkcji języka wskazanie i wyjaśnienie aspektów mowy (lokucja, perllokucja, illokucja) 	<ul style="list-style-type: none"> wskazuje cechy typowe dla poszczególnych funkcji językowych w tekście wie, jakie są części składowe aktu mowy potrafi scharakteryzować części składowe aktu mowy 	

Zagadnienie	pp	Liczba godzin		Materiał nauczania	Pojęcia	Cele lekcji	Wymagania	
		ZP	ZR				podstawowe	ponadpodstawowe
							Uczeń	
					perlokucja, illokucja			
4. <i>Gilgamesz</i> – człowiek zbuntowany wobec własnego losu (ZP i ZR)	ZP I.1.1) II.1.1) II.1.2) II.1.3) II.1.4) ZR II.1.1) II.1.2) II.1.3) II.2.1) II.2.3)	2	1	podręcznik, s. 20–25 <ul style="list-style-type: none"> • <i>Gilgamesz</i> (fr.) • <i>Sztandar z Ur</i> (fr.) • Homer, <i>Iliada</i> (fr.) 	literatura oralna, epos, heksametr, retardacja, topos	<ul style="list-style-type: none"> • rozpoznanie, czym jest czas w kulturze • rozpoznanie podstawowych zasad rządzących analizą tekstu kultury • wskazanie podobieństw i różnic w odmiennych tekstach kultury 	<ul style="list-style-type: none"> • potrafi objaśnić sens fragmentu sumeryjskiego eposu oraz określić jego funkcję w całości utworu • odszukuje w różnych źródłach informacje na temat sztuki sumeryjskiej • wskazuje w <i>Iliadzie</i> przykłady środków stylistycznych typowych do stylu homeryckiego • wykorzystuje w interpretacji elementy znaczące dla odczytania sensu utworu • porównuje funkcjonowanie tych samych motywów w różnych tekstach kultury 	<ul style="list-style-type: none"> • konfrontuje dzieło literackie z innymi tekstami kultury (określa symboliczną funkcję liczebników w <i>Gilgameszu</i> i <i>Iliadzie</i>) • wskazuje związki między różnymi aspektami utworu: estetycznym, etycznym i poznawczym
5. Motyw <i>homo viator</i> w tekstach współczesnych (ZR)	ZR II.1.1) II.1.2) II.1.3) II.2.1) II.2.3)		1	podręcznik, s. 26–29 <ul style="list-style-type: none"> • Z. Herbert, <i>Przesłanie Pana Cogito</i> • M. Eliade, <i>Chaos i Kosmos</i> (fr.) – ZR • <i>Sztuka interpretacji – liryka</i> 	<i>homo viator</i> , koło hermeneutyczne	<ul style="list-style-type: none"> • kształtowanie umiejętności dostrzegania podobieństw i różnic w tekstach kultury różnych epok • zwrócenie uwagi na stałe elementy analizy utworu lirycznego (np. wskazanie formy „ja” lirycznego, określenie adresata wypowiedzi, typu liryki reprezentowanej przez wiersz itp.) 		<ul style="list-style-type: none"> • potrafi wskazać realizację motywu <i>homo viator</i> w tekstach współczesnych • wyjaśnia znaczenie pojęć: <i>chaos</i> i <i>kosmos</i> • określa typ liryki w wierszu Herberta • wskazuje środki stylistyczne i zabiegi językowe wpływające na funkcję impresywną w wierszu
6. Mit jako narracja znacząca (ZP)	ZP I.1.1) I.1.2) I.1.3) II.1.1) II.2.2)	1		podręcznik, s. 16–19 <ul style="list-style-type: none"> • Wierzenia starożytnych: J. Campbell, <i>Potęga mitu</i> (fr.) • Z. Herbert, <i>Labirynt</i> 	mit, rodzaje mitów sacrum, profanum, archetyp, funkcje mitu (mistyczna,	<ul style="list-style-type: none"> • zrozumienie symbolicznej struktury mitu • rozpoznanie różnych rodzajów mitów • zapoznanie 	<ul style="list-style-type: none"> • objaśnia pojęciu mitu • rozróżnia i charakteryzuje typy mitów: kosmogoniczne, teogoniczne, antropogeniczne, 	

Zagadnienie	pp	Liczba godzin		Materiał nauczania	Pojęcia	Cele lekcji	Wymagania	
		ZP	ZR				podstawowe	ponadpodstawowe
							Uczeń	
	II.2.4) II.2.5)			<i>nad morzem</i> (fr.)	kosmologiczna, socjologiczna, pedagogiczna)	z funkcjami mitu wg J. Campbella (mistyczna, kosmologiczna, socjologiczna, pedagogiczna) • analizowanie tekstu literackiego w kulturowym kontekście • podanie i odczytanie związków frazeologicznych wywodzących się z mitologii	genealogiczne, eschatologiczne • wskazuje charakterystyczne cechy stylu danego tekstu (rozpoznaje zastosowane w nim środki językowe i ich funkcje w tekście) • rozpoznaje podstawowe kategorie kreacji świata przedstawionego • potrafi wyjaśnić określenie, że religia Greków „była syntezą ziemi i nieba” • wskazuje cztery główne funkcje mitu wg J. Campbella	
7. Malarskie i literackie konkretyzacje mitu o Narcyzie (ZP i ZR)	ZP I.1.1) I.1.2) I.1.3) II.1.1) II.2.2) ZR I.1.1) I.1.2) II.1.1) II.1.2) II.1.3) II.2.1) II.2.3) II.3.1) II.3.2) II.3.4)	1	1	podręcznik, s. 30–33 • Owidiusz, <i>Metamorfozy</i> (fr.) podręcznik, s. 34–37: literackie teksty kultury • M. Pawlikowska-Jasnorzewska, <i>Narcyz</i> • B. Leśmian, <i>Dziewczyzna przed zwierciadłem</i> – ZR malarskie teksty kultury • J.W. Waterhouse, <i>Echo i Narcyz</i> • S. Dali, <i>Metamorfoza Narcyza</i> • M.M. da Caravaggio, <i>Narcyz</i>	topos, reinterpretacja	• odczytanie różnorodnych reinterpretacji archetypu Narcyza w malarstwie i w literaturze • analizowanie plastycznej formy dzieła sztuki	• prezentuje własne przeżycia wynikające z kontaktu z dziełem sztuki • określa formę utworu lirycznego	• czyta utwory stanowiące konteksty dla tekstów kultury poznawanych w szkole • przeprowadza interpretację porównawczą tekstów kultury
8. Mitologiczna funkcja mediów tabloidowych;	ZP I.1.1)	2		podręcznik, s. 122–124 (Uważne czytanie)	tabloid, sensacjonalizm,	• czytanie ze zrozumieniem tekstu	• czyta ze zrozumieniem tekst	

Zagadnienie	pp	Liczba godzin		Materiał nauczania	Pojęcia	Cele lekcji	Wymagania	
		ZP	ZR				podstawowe	ponadpodstawowe
							Uczeń	
Ćwiczenie czytania ze zrozumieniem (ZP)	I.1.2) II.2.3) II.4.1) II.4.3)			<ul style="list-style-type: none"> J. Majewski, <i>Ponowne zaczarowanie świata. Mitologiczna funkcja mediów tabloidowych</i> (fr.) 	populizm, rytualność medialnego przekazu	<ul style="list-style-type: none"> literackiego kształtowanie umiejętności formułowania odpowiedzi do tekstu rozwijanie umiejętności warsztatu notowania istotnych informacji 	<ul style="list-style-type: none"> zna i stosuje różne metody notowania w celu lepszego zapamiętywania treści (np. wypisuje tezy, zaznacza najważniejsze zagadnienia, wskazuje słowa kluczowe itp.) wie, czym charakteryzuje się tabloid wskazuje zarzuty wobec dziennikarstwa tabloidowego, np. sensacjonalizm, katastrofizm, upublicznienie prywatności, populizm, trywializowanie problemów, schlebienie odbiorcom itp. rozumie, na czym polega rytualność medialnego przekazu, ramówki, tematy związane ze świętami liturgicznymi, państwowymi, sezonem ogórkowym itp. 	
9. Filozofia sposobem interpretowania świata (ZP i ZR)	ZP I.1.1) I.1.3) I.1.5) II.1.1) II.1.2) II.1.3) III.1.2) III.1.3) ZR I.1.1) II.1.1) II.1.2) II.3.1) II.3.2) II.3.3)	2	1	<ul style="list-style-type: none"> podręcznik, s. 38–43 Platon, <i>Państwo</i> (fr.) Plotyn, <i>Enneady</i> (fr.) – ZR *podręcznik, s. 163 (Antologia wybranych tekstów) W. Tatarkiewicz, <i>Historia filozofii</i> (fr.) 	filozofia, Akademia, Likejon, kanon wartości duchowych, platonizm, neoplatonizm, kalokagatia, retoryka, erystyka, diatryba	<ul style="list-style-type: none"> kształtowanie znajomości procesów wyodrębnienia się szkół filozoficznych w Grecji zapoznanie się z symboliką Platonijskiej jaskini w odniesieniu do kategorii idei i materii, prawdy i fałszu zwrócenie uwagi na wartości wynikające z Platonijskiej idei Dobra wskazanie na związek pomiędzy etyką 	<ul style="list-style-type: none"> wyjaśnia etymologię oraz znaczenie słowa <i>filozofia</i> rozumie pojęcie <i>demokracja</i> potrafi omówić historię powstania greckich szkół filozoficznych, takich jak: Akademia i Likejon określa znaczenie słowa <i>idealizm</i> w kontekście filozofii Platona czyta ze zrozumieniem fragment dzieła Platona zna i potrafi wyjaśnić symbolikę Platonijskiej jaskini w odniesieniu do kategorii idei i materii, 	<ul style="list-style-type: none"> wskazuje na związek pomiędzy filozofią Plotyna a naukami Platona (neoplatonizm) wskazuje Plotyńskie rodzaje piękna (cielesne i duchowe) potrafi wskazać różnice pomiędzy retoryką a erystyką rozpoznaje organizację wypowiedzi (wskazuje zastosowane w niej sposoby osiągnięcia sugestywności) tworzy wypowiedzi ze świadomością ich funkcji

Zagadnienie	pp	Liczba godzin		Materiał nauczania	Pojęcia	Cele lekcji	Wymagania	
		ZP	ZR				podstawowe	ponadpodstawowe
							Uczeń	
	II.3.4) II.4.1) III.1.1) III.1.2)					a estetyką	<p>prawdy oraz fałszu</p> <ul style="list-style-type: none"> wskazuje wartości, które wg Platona wynikają z idei Dobra wyszukuje w tekście związek pomiędzy etyką a estetyką wyróżnia argumenty, kluczowe pojęcia i twierdzenia w tekście argumentacyjnym potrafi dokonać jego logicznego streszczenia wykorzystuje w interpretacji tekstu kultury poznane konteksty dostrzega związek języka z wartościami wyjaśnia znaczenie słowa <i>cnota</i> i odnosi je do założeń filozofii Sokratesa 	<p>sprawczej</p>
<p>10. Realizacje klasycznego kanonu piękna w kulturze śródziemno-morskiej i epoce współczesnej (ZP i ZR)</p>	ZP I.1.1) I.1.3) I.1.5) II.1.1) II.1.2) II.1.3) III.1.2) III.1.3) ZR I.1.1) II.1.1) II.1.2) II.3.1) II.3.2) II.3.3) II.3.4) II.4.1) III.1.1) III.1.2)	1	1	<p>podręcznik, s. 44–47</p> <ul style="list-style-type: none"> M. Jastrun, <i>Mit śródziemno-morski</i> (fr.) reprodukcje klasycznej rzeźby greckiej, np. Poliklet, <i>Doryforos</i>, i współczesnych nawiązań do klasycznego kanonu piękna, np. I. Mitoraj, <i>Eros bendato</i> 	<p>kanon piękna, <i>mimesis</i>, złoty podział (tzw. boska proporcja), zasada kontrapostu</p>	<ul style="list-style-type: none"> zapoznanie się z klasyczną teorią piękna w odniesieniu do przykładów kultury starożytnej rozpoznanie odniesienia do klasycznych wzorców w kulturze współczesnej 	<ul style="list-style-type: none"> charakteryzuje pojęcie <i>mimesis</i> wyjaśnia, czym jest kanon omawia, co charakteryzuje antyczny wzorzec piękna dostrzega obecne w tekstach kultury wartości uniwersalne (np. kult ciała w epoce antycznej i współczesnej) tworzy samodzielną wypowiedź argumentacyjną wg podstawowych zasad retoryki wskazuje związek pomiędzy tekstem M. Jastruna a klasycznym kanonem piękna dokonyuje porównania Erosa w ujęciu I. Mitoraja 	<ul style="list-style-type: none"> wymienia dzieła najbardziej znanych rzeźbiarzy greckich (np. Fidiasza, Polikleta, Praksytelesa) charakteryzuje zasadę boskiej proporcji w dziełach starożytnych Greków

Zagadnienie	pp	Liczba godzin		Materiał nauczania	Pojęcia	Cele lekcji	Wymagania	
		ZP	ZR				podstawowe	ponadpodstawowe
							Uczeń	
							z tradycyjnym ujęciem tego mitycznego boga	
11. Miłość i śmierć jako temat rozważań w antyku i epoce nowożytnej (ZP i ZR)	ZP II. 2.1) II.2.4) II.2.5) III.3.3) ZR II.2.1) II.2.3) II.3.1) II.3.2)	1	1	podręcznik, s. 48–53 • Wergiliusz, <i>Georgiki</i> (fr.) • Safo, [Gdy spocznieś kiedyś w grobie...] • R.M. Rilke, <i>Sonet XIII</i> z cyklu <i>Sonet do Orfeusza</i> – ZR	mecenas, mitologizacja, demitologizacja, strofa saficka, katabaza, orfizm, metempsychoza	<ul style="list-style-type: none"> rozpoznanie różnorodnych konkretyzacji mitu orfickiego w dziełach różnych epok dokonanie refleksji nad zależnością między motywem miłości i śmierci w tekstach kultury analizowanie i interpretowanie utworu lirycznego 	<ul style="list-style-type: none"> wskazuje przyczyny samotności Orfeusza na podstawie fragmentów <i>Georgik</i> wykorzystuje zabiegi retoryczne do formułowania prób w imieniu Orfeusza wskazuje i nazywa środki poetyckie charakteryzujące krainę podziemi wskazuje i określa środki wpływające na funkcję ekspresywną tekstu o Orfeuszu potrafi wskazać różnicę pomiędzy pojęciami: <i>mitologizacja</i> i <i>demitologizacja</i> zna i potrafi wymienić główne gatunki greckiej liryki antycznej wskazuje głównych poetów antycznej Grecji, np. Safo, Anakreonta, Tyrtajosa, Simonidesa z Keos, Pindara 	<ul style="list-style-type: none"> potrafi wskazać i scharakteryzować typ strofy safickiej wie, czym charakteryzują się orfizm i katabaza potrafi zinterpretować symbolikę „szklanki dźwiękliwej” w sonecie R.M. Rilkego wyjaśnia, pod jakimi warunkami można zaliczyć tekst Rilkego do twórczości orfickiej
12. Sofokles, <i>Antygona</i> (ZP) lub <i>Król Edyp</i>	ZP I.1.1) I.1.3) II.1.1) II.1.2) II.1.3)	2		Sofokles, <i>Antygona</i> lub <i>Król Edyp</i> – lektura do przeczytania w całości podręcznik, s. 58–63	zasada trzech jedności, <i>decorum</i> , <i>katharsis</i> , prologos, parodos, stasimony, epejsodiony, exodos, teatr antyczny, maska tragiczna	<ul style="list-style-type: none"> rozumienie pojęć oraz terminów: zasada trzech jedności, <i>decorum</i>, <i>katharsis</i> rozwijanie znajomości historii narodzin teatru i dramatu greckiego i rzymskiego zapoznanie z elementami architektury teatru antycznego 	<ul style="list-style-type: none"> zna treść <i>Antygony</i> Sofoklesa lub <i>Króla Edypa</i> potrafi streścić dramat wskazuje w tekście elementy wewnętrznej struktury dramatu antycznego zna elementy architektury teatru greckiego zna okoliczności narodzin i powstania teatru i dramatu w Grecji oraz Rzymie 	

Zagadnienie	pp	Liczba godzin		Materiał nauczania	Pojęcia	Cele lekcji	Wymagania	
		ZP	ZR				podstawowe	ponadpodstawowe
		Uczeń						
						<ul style="list-style-type: none"> kształtowanie znajomości kultury aktorskiej w starożytnej Grecji i Rzymie 	<ul style="list-style-type: none"> omawia historię narodzin sztuki aktorskiej w antycznej Grecji i Rzymie zna i potrafi wskazać atrybuty wyglądu aktora w antycznej Grecji 	
13. Sofokles, <i>Antygona</i>/ <i>Król Edyp</i> – wokół świata wartości bohaterów tragedii antycznej (ZP i ZR)	ZP I.1.1) II.1.1) II.1.2) II.2.2) II.2.4) III.1.2) III.1.4) ZR I.1.1) II.1.2) II.3.1) II.3.2) II.3.3) II.4.1) III.1.1) III.1.2)	2	1	Sofokles, <i>Antygona</i> / <i>Król Edyp</i> – lektura do podręcznika, s. 58–67 <ul style="list-style-type: none"> Arystoteles, <i>Poetyka</i> (fr.) C. Miłosz, <i>Antygona</i> (fr.) – ZR *podręcznik, s. 134, zad. 2. (Metoda projektu) *podręcznik, s. 137, zad. 10. (Umiem – poznaję więcej)	tragizm, ironia tragiczna, <i>decorum</i> , fatum, <i>hybris</i> , <i>hamatria</i>	<ul style="list-style-type: none"> rozumienie pojęć oraz terminów: tragizm, ironia tragiczna, fatum, <i>hybris</i>, <i>hamatria</i> kształtowanie umiejętności odbioru tekstu na poziomie aksjologicznym rozwijanie zdolności nazywania wartości, odczytywania intencji mówiących, portretowania bohaterów kształtowanie umiejętności redagowania dłuższej wypowiedzi pisemnej 	<ul style="list-style-type: none"> rozumie pojęcia oraz terminy: tragizm, ironia tragiczna, fatum, <i>hybris</i>, <i>hamatria</i> określa funkcje chóru w dramacie wskazuje charakterystyczne cechy stylu tekstu rozpoznaje środki językowe i ich funkcje w tekście rozdziela w dialogu odpowiedzi właściwe i unikowe dostrzega związek języka z wartościami potrafi budować dłuższą wypowiedź pisemną 	<ul style="list-style-type: none"> zna i streszcza mit o rodzie Labdakidów wskazuje różne sposoby wartościowania w tekstach rozpoznaje funkcję stylu <i>decorum</i> w <i>Antygonie</i>/ <i>Królu Edypie</i> wskazuje zależności między tekstem literackim i <i>Poetyką</i> Arystotelesa
14. Poezja Horacego wyrazem stoickich i epikurejskich fascynacji autora (ZR)	ZR I.1.1) I.1.2) II.1.1) II.1.2) II.1.3) II.2.1) II.2.3) II.2.5) II.3.2) II.3.4) III.1.1) III.1.2) III.1.4)		2	podręcznik, s. 68–75 <ul style="list-style-type: none"> Horacy, <i>Ody</i> J. Kochanowski, <i>Pieśń XX</i> É. Manet, <i>Śniadanie na trawie</i> K. Wierzyński, <i>Szumi w mej głowie</i> Z. Herbert, <i>Do Marka Aurelego</i> 	epikureizm, stoicyzm, horacjanizm, złoty środek, oda <i>exegi monumentum</i> , <i>non omnis moriar</i> , impresjonizm	<ul style="list-style-type: none"> analizowanie i interpretowanie utworu lirycznego w kontekście filozoficznym rozpoznawanie ody jako formy gatunkowej kształtowanie umiejętności funkcjonowania horacjanizmu w <i>Pieśni XX</i> J. Kochanowskiego oraz na obrazie É. Maneta <i>Śniadanie na trawie</i> 		<ul style="list-style-type: none"> zna fakty z biografii Horacego i potrafi je zastosować we właściwym kontekście rozpoznaje odę jako formę gatunkową z uwzględnieniem kreacji podmiotu lirycznego, adresata, typu liryki określa problematykę utworów Horacego w kontekście stoicyzmu i epikureizmu określa relację pomiędzy człowiekiem antyku a naturą

Zagadnienie	pp	Liczba godzin		Materiał nauczania	Pojęcia	Cele lekcji	Wymagania	
		ZP	ZR				podstawowe	ponadpodstawowe
		Uczeń						
						<ul style="list-style-type: none"> wskazywanie w tekstach współczesnych nawiązań do dzieł Horacego 		<ul style="list-style-type: none"> funkcjonalnie wykorzystuje zdobyte informacje do wskazania tradycji horacjańskiej w późniejszych tekstach kultury (określa jej różnorodne odczytania) porównuje i potrafi zestawiać teksty o odmiennej formie, podobnych znaczeniach korzysta z dostępnych źródeł wiedzy i określa okoliczności powstania dzieła Maneta
<p>15. Powtórzenie wiadomości o antyku, ćwiczenie umiejętności w zakresie tworzenia wypowiedzi pisemnych i ustnych (ZP i ZR)</p>	<p>ZP i ZR I.1.1) 1.2) 1.3) 1.4) 1.5) 2.1) 2.2) 2.3) 2.4) 3.1); II.1.1) 1.2) 1.3) 2.1) 2.2) 2.3) 2.4) 2.5) 3.1) 3.2) 3.3) 3.4) 4.1) 4.2) 4.3); III.1.1) 1.2) 1.3) 1.4) 2.1)</p>	2	2	<p>podręcznik, s. 130–132 (Nie tylko do lekcji)</p> <ul style="list-style-type: none"> Głosy o epoce M. Jastrun, <i>Mit śródziemnomorski</i> (fr.) <i>Grecy smutni i piękni</i>. Rozmowa z Zygmuntem Kubiakiem, autorem <i>Mitologii Greków i Rzymian</i> (fr.) <p>Mapa myśli</p> <p>podręcznik, s. 135–138 (Umiem – poznaję więcej)</p> <p>podręcznik, s. 139–160 (wypowiedzi pisemne, wypowiedź ustna)</p>		<ul style="list-style-type: none"> określenie wpływu sztuki antycznej na współczesność dostrzeżenie w utworach antycznych wartości uniwersalnych przygotowanie do części pisemnej egzaminu maturalnego (testy i rozprawki) poznanie specyfiki wypowiedzi monologicznej i zasad tworzenia konspektów 	<ul style="list-style-type: none"> dokonyuje oceny postaw Greków, Rzymian i bohaterów mitologicznych wskazuje na wartości i antywartości grecko-rzymskiej kultury antycznej nazywa zabiegi artystyczne, dzięki którym Jastrun tworzy obraz arkadyjski oraz obraz antycznej Grecji sprawdza wiadomości o antyku (forma krzyżówki) powtarza wiadomości z antyku z zakresu podstawowego odczytuje sens omawianego tekstu wyróżnia w tekście argumenty, kluczowe pojęcia i twierdzenia wyjaśnia sens wyrażen zastosowanych w tekście odróżnia opinie od informacji tworzy dłuższy tekst pisany 	<ul style="list-style-type: none"> wskazuje różne sposoby wartościowania w tekstach antycznych dostrzega i komentuje estetyczną wartość utworu literackiego powtarza wiadomości z antyku z zakresu rozszerzonego rozpoznaje środki językowe zastosowane w tekście oraz określa ich funkcje przeredagowuje fragmenty tekstu streszcza, parafrazuje cudzy tekst porównuje teksty, wskazuje ich cechy wspólne i różnice opracowuje redakcyjnie własny tekst (dokonywanie uzupełnień, przekształceń, skrótów, eliminowanie niejednoznaczności wypowiedzi) konstruuje i wygłasza ustną wypowiedź argumentacyjną

Zagadnienie	pp	Liczba godzin		Materiał nauczania	Pojęcia	Cele lekcji	Wymagania	
		ZP	ZR				podstawowe	ponadpodstawowe
							Uczeń	
							<ul style="list-style-type: none"> zgodnie z podstawowymi zasadami jego organizacji tworzy samodzielną wypowiedź argumentacyjną według podstawowych zasad logiki i retoryki wymienia etapy pracy nad wypowiedzią monologową objaśnia zasady dotyczące planowania, komponowania i wygłaszania wypowiedzi monologowej 	<ul style="list-style-type: none"> na określony temat ocenia poprawność językową, stylistyczną i kompozycyjną swojej wypowiedzi publicznie wygłasza przygotowaną przez siebie wypowiedź, dbając o warstwę dźwiękową
16. Związki frazeologiczne i ich typy (ZP)	ZP I.3.1) III.1.3)	1		podręcznik, s. 125–126	frazeologia, frazeologizm, zwrot, wyrażenie, fraza, związki frazeologiczne stałe, związki frazeologiczne łączliwe, związki frazeologiczne luźne	<ul style="list-style-type: none"> rozwijanie umiejętności charakteryzowania związków frazeologicznych zapoznanie z typologią i źródłami związków frazeologicznych 	<ul style="list-style-type: none"> utrwała znajomość i rozumienie pojęcia związków frazeologicznych zna typologię związków frazeologicznych podaje źródła frazeologizmów przypisuje określone frazeologizmy wskazanym cechom człowieka wykorzystuje wybrane frazeologizmy biblijne i mitologiczne w przemówieniu przygotowanym samodzielnie 	
17. Liryczna rozmowa człowieka z Bogiem – Księga Psalmów (ZP i ZR)	ZP I.1.1) I.1.4) II.1.1) II.1.2) II.2.4) II.2.5) II.3.1) II.3.2) II.3.4) II.4.1)	2	1	podręcznik, s. 76–79 • Biblia – księga ksiąg • podręcznik, s. 80–85 • Psalm 69 • Psalm 127 • Psalm 130 • Psalm 148 • H. ter Brugghen, <i>Król Dawid grający na harfie</i> • T. Nowak, <i>Psalm</i>	styl biblijny, styl hieratyczny, werset, paralelizm składniowy, podział ksiąg biblijnych, psalm, parafraza, historia Biblii (przekłady)	<ul style="list-style-type: none"> wyjaśnianie etymologii nazw: Biblia – Testament dokonanie podziału ksiąg biblijnych określenie związku pomiędzy judaizmem a chrześcijaństwem wskazuje najbardziej znane przekłady Biblii wskazuje najbardziej znanych przekładów Biblii 	<ul style="list-style-type: none"> wyjaśnia etymologię nazw: Biblia – Testament dokonyje podziału ksiąg biblijnych określa związki pomiędzy judaizmem a chrześcijaństwem wskazuje najbardziej znane przekłady Biblii dokonyje charakterystyki psychologicznej postaci 	<ul style="list-style-type: none"> odróżnia różne sposoby nawiązania do tradycji biblijnej w malarstwie i literaturze najnowszej (nawiązanie na poziomie znaczeń i stylistycznej formy) wykorzystuje zdobyte informacje (np. historyczne) do pogłębienia analizy i interpretacji utworu

Zagadnienie	pp	Liczba godzin		Materiał nauczania	Pojęcia	Cele lekcji	Wymagania	
		ZP	ZR				podstawowe	ponadpodstawowe
							Uczeń	
	ZR I.1.1) II.1.1) II.2.1) II.2.4) II.2.5) III.1.1) III.1.2) III.1.4)			<i>zabandażowany</i> – ZR podręcznik, s. 136–137 (Umiem – poznaję więcej)		<ul style="list-style-type: none"> • odczytywanie biblijnego tekstu w kontekście teologicznym (np. judaistycznej koncepcji Boga), egzystencjalnym (psalmy jako przykład tekstów obrazujących podstawowe pytania człowieka dotyczące jego kondycji w świecie), estetycznym (jako przykład stylu biblijnego) • wskazanie elementów ekspresji malarskiej 	<p>wypowiadających się w psalmach</p> <ul style="list-style-type: none"> • omawia obraz Boga wyłaniający się z psalmów • odczytuje i interpretuje umowność lirycznego obrazu • rozpoznaje pozaliterackie funkcje utworu • rozpoznaje cechy stylu biblijnego i nawiązania do tej stylistyki w późniejszych utworach literackich • kształtuje słownictwo nazywające emocje • wskazuje elementy ekspresji malarskiej w dziele Brugghe 	<p>biblijnego oraz współczesnego</p> <ul style="list-style-type: none"> • wyjaśnia związek pomiędzy gatunkiem psalmu a treścią utworu T. Nowaka • interpretuje sens metafory „psalm zabandażowany” • wskazuje w wierszu T. Nowaka nawiązania do Biblii i kultury ludowej • odczytuje symbolikę kolorów w budowaniu sytuacji lirycznej
18. Pieśń nad Pieśniami – hebrajski wzór pieśni erotycznej; Współczesne inspiracje tekstem Pieśni nad Pieśniami (ZP i ZR)	ZP I.1.1) I.1.3) I.1.4) II.1.2) II.1.3) II.2.1) II.2.2) II.2.5) III.1.1) ZR II.2.1) II.2.2) II.2.3)	2	1	podręcznik, s. 86–91 • Pieśń nad Pieśniami (fr.) • W. Russell-Flint, <i>Pieśń nad Pieśniami</i> • Z. Kubiak, <i>Poezja Biblii</i> (fr.) – ZR	alegoria, symbol, werset, synkretyzm	<ul style="list-style-type: none"> • kształtowanie umiejętności odbioru symbolicznych, sugestywnych obrazów poetyckich • określanie kategorii czasu, przestrzeni, sytuacji lirycznej i funkcji, jaką pełnią te kategorie w odczytaniu znaczeń tekstu • wskazywanie biblijnej topiki wiążącej się z pieśnią miłosną • analizowanie sytuacji komunikacyjnej (intencji osób mówiących, funkcji środków stylistycznych) 	<ul style="list-style-type: none"> • określa, czemu służy nagromadzenie komplementów w wypowiedziach Oblubieńca i Oblubienicy • wskazuje i wyjaśnia zabiegi, dzięki którym w poemacie została stworzona atmosfera zmysłowości • wskazuje i interpretuje rolę synekdochy w utworze • porównuje rolę chóru w Pieśni nad Pieśniami i znanym dramacie antycznym • interpretuje symboliczną wymowę Pieśni nad Pieśniami • ocenia, w jakiej mierze dzieło Russella-Flinta odzwierciedla atmosferę zmysłowości pomiędzy 	<ul style="list-style-type: none"> • określa środki, za pomocą których Z. Kubiak definiuje poetyckość Biblii • wskazuje w utworze Kubiaka cechy stylu biblijnego • rozpoznaje aluzje literackie i kulturowe symbole charakterystyczne dla kultury hebrajskiej • rozpoznaje i charakteryzuje styl utworu

Zagadnienie	pp	Liczba godzin		Materiał nauczania	Pojęcia	Cele lekcji	Wymagania	
		ZP	ZR				podstawowe	ponadpodstawowe
		Uczeń						
							<ul style="list-style-type: none"> kochankami wykorzystuje do samodzielnej interpretacji (ustnej lub pisemnej) kluczowe słowa wykorzystuje w interpretacji konteksty kulturowe 	
19. Trudna nauka pokory dawniej i dziś; Wobec cierpienia niezawinionego w Księdze Hioba (ZP i ZR)	ZP I.1.1) I.1.2) I.4.1) ZR I.1.1) II.1.1) II.1.3) II.4.1) III.1.1) III.1.2) III.1.4)	2	1	podręcznik, s. 92–99 <ul style="list-style-type: none"> Księga Hioba (fr.) T. Różewicz, <i>Widziałem Go</i> – ZR G. Traversi, <i>Hiob wyszydzany przez żonę</i> N. Frye, <i>Wielki Kod. Biblia i literatura</i> (fr.) L. Kołakowski, <i>Job, czyli Antynomie cnoty</i> (fr.) – ZR 	teofania, hiobowa wieść, ironia, ironia losu, dialektyka	<ul style="list-style-type: none"> refleksja nad uniwersalnym problemem cierpienia niezawinionego filozoficzna i literacka konkretyzacja tego problemu w kulturze współczesnej kształtowanie umiejętności analizy tego samego problemu w różnych ujęciach 	<ul style="list-style-type: none"> czyta i rozumie fragmenty Księgi Hioba określa funkcję, jaką pełni motyw teofanii w Księdze Hioba porównuje postawę Hioba i Gilgamesza wobec wyroków boskich wymienia główne elementy kompozycyjne Księgi Hioba oraz wyjaśnia, czemu służy taka struktura dzieła zbiera argumenty uzasadniające, czy dzieło Traversiego jest malarską ilustracją, czy może reinterpretacją Księgi Hioba rozumie złożoność problemu cierpienia niezawinionego umie konfrontować różnorodne ujęcia tego samego zjawiska potrafi odczytywać symboliczną konwencję biblijnego tekstu odnajduje zależności między tekstem starożytnym i współczesnym 	<ul style="list-style-type: none"> rozumie funkcję, jaką pełni nawiązanie do Księgi Hioba we współczesnej kulturze wyjaśnia, czemu służy w wierszu T. Różewicza przejście od liryki bezpośredniej do pośredniej wymienia, zamieszczone w <i>Widziałem Go</i>, aluzje do opisu Męki Pańskiej charakteryzuje relację Bóg – człowiek w kontekście tekstu N. Frye'a potrafi linearnie streścić filozoficzne założenia tekstu L. Kołakowskiego
20. Motywy wanitatywne nie tylko w Biblii (ZP)	ZP I.1.1) I.1.3)	2		podręcznik s. 100–105 <ul style="list-style-type: none"> Księga Koheleeta (fr.) E. Munch, <i>Łoże</i> 	<i>vanitas</i> , paradoks, anamorfoza	<ul style="list-style-type: none"> zrozumienie toposu <i>vanitas</i> kształtowanie 	<ul style="list-style-type: none"> czyta i rozumie fragmenty Księgi Koheleeta operuje słownictwem 	

Zagadnienie	pp	Liczba godzin		Materiał nauczania	Pojęcia	Cele lekcji	Wymagania	
		ZP	ZR				podstawowe	ponadpodstawowe
							Uczeń	
	I.1.4) I.3.1) I.4.1)			<i>śmierci (Gorączka)</i> • C. Miłosz, <i>Piosenka</i> • A. Kamieńska, <i>Twarze Księgi (fr.)</i> • H. Holbein młodszy, <i>Ambasadorowie</i> • P. Cézanne, <i>Młody mężczyzna z czaszką</i>		umiejętności odczytywania rekwizytów związanych z motywem marności w malarstwie i literaturze epok późniejszych • kształtowanie myślenia symbolicznego, a także wskazywania i określania podobieństw oraz różnic między tekstami • wzbogacanie słownictwa (pojęciowo związanego z tematem)	z kręgu tematycznego, związanego bezpośrednio i pośrednio z topiką wanitatywną • wskazuje w Księdze Koheleeta elementy symboliczne • opisuje sposób, w jaki E. Munch przedstawia na obrazie sferę życia i śmierci • porównuje sposób funkcjonowania topiki wanitatywnej w różnych tekstach kultury • wskazuje w <i>Piosence</i> C. Miłosza motywy bliskie Księdze Koheleeta • omawia pojęcia, które w wierszu Miłosza najbardziej przypominają biblijną marność • wskazuje w dziełach malarskich elementy przemijania czasu i rzeczy • wyjaśnia sposób, w jaki A. Kamieńska interpretuje kondycję artysty w kontekście Księgi Koheleeta • wykorzystuje poznane konteksty biblijne przy odczytaniu sensów obrazu lub utworu lirycznego	
21. Kiedyś nadejdzie koniec świata, czyli człowiek wobec Sądu Ostatecznego – Apokalipsa (ZP i ZR)	ZP I.1.1) I.1.3) I.1.4) II.1.1) II.1.3) ZR	2	1	podręcznik, s. 106–113 • Apokalipsa św. Jana (fr.) • Koran (fr.) – ZR • J. Lebenstein, <i>Jeźdźcy Apokalipsy</i> • M. Deskur, <i>Nowe Jerozalem</i> – ZR	apokalipsa, Alfa i Omega, czterech jeźdźców Apokalipsy, Jezus	• wyjaśnienie i zrozumienie pojęcia <i>apokalipsa</i> • odczytywanie stałych związków frazeologicznych, wiążących się z tekstem Apokalipsy	• operuje słownictwem dostosowanym do tematu • określa za pomocą środków stylistyczno-językowych obrazy katastroficzne zawarte w Apokalipsie • określa charakter Apokalipsy jako księgi	• zna i wymienia inne, poza Biblią, księgi święte, np. Koran, Talmud • tłumaczy, jak ma wyglądać dzień Sądu Ostatecznego wg Koranu • ocenia i tłumaczy, dlaczego święte księgi powinny być

Zagadnienie	pp	Liczba godzin		Materiał nauczania	Pojęcia	Cele lekcji	Wymagania	
		ZP	ZR				podstawowe	ponadpodstawowe
							Uczeń	
	I.1.1) II.2.1) II.2.2) II.2.3) II.3.2) II.3.4) III.1.1) III.1.2) III.1.4)			<ul style="list-style-type: none"> Z. Herbert, <i>Sprawozdanie z raju</i> – ZR A. Świderkówna, <i>Biblia a człowiek współczesny</i> (fr.) 		<ul style="list-style-type: none"> św. Jana kształtowanie umiejętności wskazywania topiki apokaliptycznej w wybranym tekście kultury rozwijanie umiejętności analizy i interpretacji utworu, który wiąże się z motywem Sądu Ostatecznego 	<ul style="list-style-type: none"> optymistycznej i katastroficznej, podając konkretne argumenty nazywa postaci na litografii J. Lebensteina i wyjaśnia sposób, w jaki artysta ukazał dramatyzm sceny biblijnej wymienia sposoby interpretacji Apokalipsy przez A. Świderkównę omawia rolę wiedzy historycznej w kontekście Apokalipsy na podstawie tekstu Świderkówny wskazuje przykłady odniesień do Apokalipsy w samodzielnie konstruowanej wypowiedzi ustnej lub pisemnej 	<ul style="list-style-type: none"> znane przez różnowierców i ateistów wskazuje elementy w <i>Nowym Jeruzalem</i>, które podkreślają boskość, oraz te uwypuklające człowieczeństwo Jezusa określa, na czym polega nawiązanie do tradycji przedstawiania Jezusa, a na czym nowatorstwo dzieła M. Deskur podaje księgi biblijne, do których odnosi się Z. Herbert w <i>Sprawozdaniu z raju</i> wyjaśnia znaczenie tytułu utworu Herberta, uwzględniając biblijne wyobrażenie raju wskazuje i interpretuje jawne i ukryte odniesienia do topiki apokaliptycznej we współczesnych tekstach kultury odczytuje kontekst historyczny, estetyczny, etyczny, który wiąże się z wprowadzeniem motywu we współczesnym dziele sztuki potrafi wartościować, oceniać tekst kultury w samodzielnych wypowiedziach pisemnych lub ustnych
22. Podsumowanie wiadomości o Biblii, ćwiczenie umiejętności w zakresie tworzenia wypowiedzi pisemnych	ZP i ZR I.1.1) 1.2) 1.3) 1.4) 1.5)	2	2	podręcznik, s. 135–138 (Umiem – poznaję więcej) podręcznik, s. 139–160 (wypowiedzi pisemne,		<ul style="list-style-type: none"> powtórzenie i utrwalenie wiadomości o Biblii z wykorzystaniem rozmaitych form 	<ul style="list-style-type: none"> powtarza wiadomości o Biblii dla zakresu podstawowego odczytuje sens omawianego tekstu 	<ul style="list-style-type: none"> powtarza wiadomości o Biblii dla zakresu rozszerzonego rozpoznaje środki językowe zastosowane w tekście

Zagadnienie	pp	Liczba godzin		Materiał nauczania	Pojęcia	Cele lekcji	Wymagania	
		ZP	ZR				podstawowe	ponadpodstawowe
		Uczeń						
i ustnych (ZP i ZR)	2.1) 2.2) 2.3) 2.4) 3.1); II.1.1) 1.2) 1.3) 2.1) 2.2) 2.3) 2.4) 2.5) 3.1) 3.2) 3.3) 3.4) 4.1) 4.2) 4.3); III.1.1) 1.2) 1.3) 1.4) 2.1)			wypowiedź ustna)		<p>sprawdzania wiedzy (np. tabela, mapa myśli)</p> <ul style="list-style-type: none"> przygotowanie do części pisemnej egzaminu maturalnego (testy i rozprawki) poznanie specyfiki wypowiedzi monologowej i zasad tworzenia konspektów 	<ul style="list-style-type: none"> wyróżnia w tekście argumenty, kluczowe pojęcia i twierdzenia wyjaśnia sens wyrażen zastosowanych w tekście odróżnia opinie od informacji tworzy dłuższy tekst pisany zgodnie z podstawowymi zasadami jego organizacji tworzy samodzielną wypowiedź argumentacyjną według podstawowych zasad logiki i retoryki wymienia etapy pracy nad wypowiedzią monologową objaśnia zasady dotyczące planowania, komponowania i wygłaszania wypowiedzi monologowej 	<p>oraz określa ich funkcje</p> <ul style="list-style-type: none"> przeredagowuje fragmenty tekstu streszcza, parafrazuje cudzy tekst porównuje teksty, wskazuje ich cechy wspólne i różnice opracowuje redakcyjnie własny tekst (dokonywanie uzupełnień, przekształceń, skrótów, eliminowanie niejednoznaczności wypowiedzi) konstruuje i wygłasza ustną wypowiedź argumentacyjną na określony temat ocenia poprawność językową, stylistyczną i kompozycyjną swojej wypowiedzi publicznie wygłasza przygotowaną przez siebie wypowiedź, dbając o warstwę dźwiękową
23. Praca klasowa z omówieniem (ZP i ZR)		3	3					
24. W cieniu gotyckich katedr (ZP)	ZP I.1.1) I.3.1) II.1.1) II.2.1)	2		podręcznik, s. 170–179 (materiał literacki i infograficzny)	teocentyzm, uniwersalizm, wieki średnie, języki narodowe, <i>artes liberales</i> , feudalizm, krucjata, styl gotycki, styl romański, dualizm, anonimowość	<ul style="list-style-type: none"> zapoznanie z najważniejszymi informacjami na temat średniowiecza w zakresie filozofii, religii, życia społecznego, kulturalnego 	<ul style="list-style-type: none"> dokonyuje charakterystyki najważniejszych aspektów czasów średniowiecza dostrzega związki pomiędzy kulturą a religią dokonyuje periodyzacji średniowiecza w Europie Zachodniej i w Polsce interpretuje wpływ chrześcijaństwa na obraz średniowiecznej Europy wymienia podstawowe cechy stylu romańskiego 	

Zagadnienie	pp	Liczba godzin		Materiał nauczania	Pojęcia	Cele lekcji	Wymagania	
		ZP	ZR				podstawowe	ponadpodstawowe
							Uczeń	
							<ul style="list-style-type: none"> i gotyckiego oraz potrafi wskazać przykłady reprezentatywne dla tych nurtów • przypomina, poznane w gimnazjum, losy tytułowego bohatera <i>Pieśni o Rolandzie</i> 	
<p>25. <i>Dzieje Tristana i Izoldy</i>. Prawa miłości według współczesnych nastolatków, św. Augustyna i średniowiecznej legendy (ZP)</p>	<p>ZP I.1.1) II.2.1) II.2.2) II.3.1) II.3.2) II.3.4)</p>	1		<p><i>Dzieje Tristana i Izoldy</i> – lektura do przeczytania w całości podręcznik, s. 190–197</p> <ul style="list-style-type: none"> • św. Augustyn, <i>Wyznania</i> (fr.) • R. Magritte, <i>Kochankowie</i> <p>*podręcznik, s. 272–274 (Antologia wybranych tekstów)</p>	<p>miłość dworna, miłość rycerska, trubadur, <i>chanson de geste</i>, średniowieczne eposy rycerskie, augustynizm, iluminacja</p>	<ul style="list-style-type: none"> • rozumienie różnych koncepcji miłości w kulturze średniowiecza (miłości dwornej, rycerskiej, koncepcji św. Augustyna) • kształtowanie umiejętności odnajdywania wzorców miłości dwornej i rycerskiej w rekonstrukcji J. Bédiera • rozwijanie zdolności porównywania i zestawiania średniowiecznego wzorca miłości z jego dzisiejszym odpowiednikiem 	<ul style="list-style-type: none"> • odczytuje i rekonstruuje znaczące wydarzenia w <i>Dziejach Tristana i Izoldy</i> • wskazuje cechy stylistyczne charakterystyczne dla utworu • odczytuje wzorce kulturowe miłości, rycerskości charakterystyczne dla tekstu i epoki • dokonuje oceny małżeńskiego złączenia mężczyzny i kobiety w ujęciu św. Augustyna • ocenia postępowanie Tristana i Izoldy z perspektywy hierarchii wartości prezentowanej przez Augustyna • wskazuje podobieństwa i różnice w ujęciu obrazu kochanków w średniowiecznym poemacie i obrazie R. Magritte'a • dokonuje analizy porównawczej przywołanych dzieł: poematu średniowiecznego i obrazu <i>Kochankowie</i> 	
<p>26. Moralność człowieka średniowiecza a obecnie</p>	<p>ZP I.1.1)</p>	1		<p><i>Dzieje Tristana i Izoldy</i> – lektura do</p>	<p>pozycja kobiety</p>	<ul style="list-style-type: none"> • porównanie kulturowych wzorców 	<ul style="list-style-type: none"> • odczytuje wzorce kulturowe kobiecości 	

Zagadnienie	pp	Liczba godzin		Materiał nauczania	Pojęcia	Cele lekcji	Wymagania	
		ZP	ZR				podstawowe	ponadpodstawowe
							Uczeń	
obowiązujące zasady etyczne; Rola kobiety w wiekach średnich wobec realiów epoki; Sposób wyrażania miłości w sztuce średniowiecznej i współczesnej (ZP)	II.2.1) II.2.2) II.3.1) II.3.2) II.3.4)			przeczytania w całości podręcznik, s. 190–197 (materiał literacki i infograficzny) *podręcznik, s. 272–274 (Antologia wybranych tekstów)	w średniowieczu	kobiecości • refleksja nad kulturową rolą kobiety w średniowieczu • wyjaśnianie i rozumienie linearnego tekstu, znaczących elementów konstrukcji fabuły, atrybutów znaczących w <i>Dziejach Tristana i Izoldy</i>	charakterystyczne dla tekstu i epoki • określa rolę kobiet w kontekście lektury • omawia wpływ kobiet na swój los w świetle <i>Dziejów Tristana i Izoldy</i> • porównuje literackie i ikonograficzne wyobrażenie kobiety i relacji kobieta – mężczyzna w epoce średniowiecza	
27. Etos rycerski; Gra z tradycją rycerską w literaturze post-modernistycznej (ZP i ZR) lub metoda projektu: <i>Tango Notturmo</i> , artykuł „Powrót do przeszłości”, <i>Tristan i Izolda</i> – samotność, miłość jako tematy aktualne w literaturze od zarania dziejów.	ZP I.1.1) II.2.1) II.2.2) II.3.1) II.3.2) II.3.4) ZR I.1.1) II.2.1) II.2.3) III.1.2) III.1.4)	1	1	<i>Dzieje Tristana i Izoldy</i> – lektura do przeczytania w całości; podręcznik, s. 190–197 • I. Calvino, <i>Rycerz nieistniejący</i> (fr.) – ZR *podręcznik, s. 272–274 (Antologia wybranych tekstów)	etos rycerski, literatura postmodernistyczna	• omówienie etosu rycerskiego • odczytanie wzorców kulturowych typowych dla epoki • zapoznanie z fragmentami powieści post-modernistycznej • wskazanie w powieści Calvina tradycyjnego wzorca rycerza	• przeprowadza analizę tekstu, wskazując na wpływ wzorców kultury dworskiej na sposób organizacji języka, fabuły, kompozycji utworu • wskazuje i analizuje analogie między ikonograficznym i literackim wyobrażeniem miłości dwornej	• rozumie ponowoczesną grę z konwencjami i tradycją • wskazuje i analizuje (np. w tekście I. Calvino) te elementy, których znaczenie uległo przeobrażeniu
28. Obyczajowość średniowieczna w kontekście <i>Odległego zwierciadła</i> B.W. Tuchman (ZP)	ZP I.1.1) I.1.2)	2		podręcznik, s. 240–243 (Uważne czytanie) • B.W. Tuchman, <i>Odległe zwierciadło</i> (fr.)	szybkie poszukiwanie informacji, czytanie wolne (refleksyjne), czytanie uważne (krytyczne), wyróżniki stanu rycerskiego	• wskazanie na wagę właściwego odczytania i zrozumienia tekstu • kształtowanie umiejętności formułowania odpowiedzi na pytania postawione w tekście	• streszcza fragment utworu B. Tuchman • wymienia zjawiska średniowiecznej obyczajowości, które pozostawały w sprzeczności z ideami chrześcijaństwa • wskazuje i nazywa typy metafory zastosowane w tekście Tuchman • wymienia omówione w tekście ideały i atrybuty składające się na postawę rycerską	

Zagadnienie	pp	Liczba godzin		Materiał nauczania	Pojęcia	Cele lekcji	Wymagania	
		ZP	ZR				podstawowe	ponadpodstawowe
							Uczeń	
							<ul style="list-style-type: none"> wskazuje przykłady sformułowań odległych od stylu naukowego 	
29. Święty Franciszek, <i>Pochwała stworzenia</i> ; Dylemat „być” czy „mieć” dawniej i współcześnie; Franciszkanizm – natura kontra cywilizacja; <i>Pieśń słoneczna</i> wobec idei teocentryzmu (ZR)	ZR I.1.1) I.2.1) I.2.2) I.2.3) II.4.1)		1	podręcznik, s. 198–203 • <i>Pochwała stworzenia</i> • L. Staff, <i>Biedaczyno asycki!</i> • F. Zeffirelli, <i>Brat Słońce, siostra Księżyc</i> *podręcznik, s. 274–275 (Antologia wybranych tekstów)	franciszkanizm	<ul style="list-style-type: none"> rozumienie franciszkańskiej koncepcji Boga, świata i człowieka (przedstawionej w <i>Pochwale stworzenia</i>) właściwa interpretacja pojęcia franciszkańskiej świętości i franciszkańskiej postawy kształtowanie umiejętności budowania aksjologicznej refleksji w odniesieniu do własnych poglądów, postaw (wobec franciszkańskiej cnoty) odczytywanie obrazu filmowego na poziomie świata wartości reprezentowanej przez bohaterów 	<ul style="list-style-type: none"> wskazuje przykłady sformułowań odległych od stylu naukowego 	<ul style="list-style-type: none"> konfrontuje <i>Pochwałę stworzenia</i> z innymi tekstami kultury (np. z filmem F. Zeffirellego <i>Brat Słońce, siostra Księżyc</i> oraz z freskami G. di Bondone: <i>Św. Franciszek, kazanie do ptaków; Wypędzenie demonów z Arezzo</i>) wskazuje na podobieństwa i różnice w sposobie podejścia do paradygmatu świętości franciszkańskiej rozpoznaje we współczesnych tekstach kultury nawiązania do idei franciszkanizmu uczy się wartościować, konfrontować wartości własne z wartościami franciszkańskimi tworzy samodzielną wypowiedź potrafi gromadzić informacje z dostępnych źródeł (np. przy omawianiu problemu podejścia do cielesności w średniowieczu i czasach współczesnych)
30. Jak kształtował się język polski; Początki piśmiennictwa polskiego; Archaizmy (ZP)	ZP I.1.1) I.1.3)	2		podręcznik, s. 244–245 podręcznik, s. 206–207	język praindoeuropejski, język prasłowiański, zabytki piśmiennictwa polskiego,	<ul style="list-style-type: none"> omówienie procesu kształtowania się języka polskiego na tle języków europejskich scharakteryzowanie 	<ul style="list-style-type: none"> wskazuje główne grupy języków wywodzących się z języka praindoeuropejskiego potrafi określić proces 	

Zagadnienie	pp	Liczba godzin		Materiał nauczania	Pojęcia	Cele lekcji	Wymagania	
		ZP	ZR				podstawowe	ponadpodstawowe
							Uczeń	
					archaizm, archaizmy: fonetyczne, fleksyjne, składniowe, leksykalne, semantyczne	<p>początków piśmiennictwa polskiego</p> <ul style="list-style-type: none"> wskazanie cech archaizmu i jego odmian 	<p>kształtowania się języka polskiego na tle języków europejskich</p> <ul style="list-style-type: none"> wymienia zabytki piśmiennictwa polskiego wie, co to jest archaizm i jakie są jego odmiany 	
<p>31. Rola <i>Bogurodzicy</i> jako <i>carmen patrium</i> w początkach polskiego piśmiennictwa (ZP)</p>	<p>ZP I.1.1) I.1.3) I.1.4) II.2.1) II.2.2) II.2.3) II.2.4) II.3.1) II.3.2) II.3.4)</p>	1		<p>podręcznik, s. 204–205</p> <ul style="list-style-type: none"> <i>Bogurodzica</i> 	<p><i>carmen patrium</i>, postać Matki Bożej</p>	<ul style="list-style-type: none"> rozumienie sensu tekstu <i>Bogurodzicy</i> wskazywanie nadawcy, odbiorcy określanie tematu prośby zrozumienie pojęcia hierarchiczności obrazowanej w <i>Bogurodzicy</i> i jej ikonograficznym odpowiedniku rozpoznanie modlitewnego, błagalnego charakteru utworu rozpoznanie i wskazywanie archaizmów: leksykalnych, słowotwórczych, składniowych rozwijanie umiejętności wskazania współczesnych odpowiedników archaizmów 	<ul style="list-style-type: none"> odczytuje sens całego tekstu rozpoznaje typ adresata i nadawcy tekstu wskazuje zastosowane w utworze (utworach) środki stylistyczne i określa ich funkcję dostrzega i interpretuje wzorce kultury średniowiecznej ujęte w <i>Bogurodzicy</i> 	
<p>32. <i>Deesis</i> w pieśni religijnej i w ikonografii; Średniowieczna i XX-wieczna poetycka modlitwa do Bogurodzicy</p>	<p>ZP I.1.1) I.1.3) I.1.4) II.2.1) II.2.2)</p>	1		<p>podręcznik, s. 208–209</p> <ul style="list-style-type: none"> <i>Deesis</i> K.K. Baczyński, <i>Modlitwa do Bogurodzicy</i> 	<p><i>deesis</i></p>	<ul style="list-style-type: none"> dokonanie analizy porównawczej utworu K.K. Baczyńskiego z <i>Bogurodzicą</i> 	<ul style="list-style-type: none"> potrafi dokonać analizy porównawczej obu utworów wskazuje podobieństwa i różnice w kreacji wizerunku Matki Bożej w wierszu 	

Zagadnienie	pp	Liczba godzin		Materiał nauczania	Pojęcia	Cele lekcji	Wymagania	
		ZP	ZR				podstawowe	ponadpodstawowe
							Uczeń	
(ZP)	II.2.3) II.2.4) II.3.1) II.3.2) II.3.4)						średniowiecznym i utworze Baczyńskiego	
33. Posłuchajcie, bracia miła – motyw pasji w literaturze i sztuce; Gotyckie katedry a kult maryjny (ZP)	ZP I.1.1) I.1.2) I.1.3) I.1.6) I.1.8)	2		podręcznik, s. 210–219 • <i>Posłuchajcie, bracia miła...</i> • Sztuka interpretacji – malarstwo (Fra Angelico, <i>Zwiastowanie</i>) *podręcznik, s. 275–276 • *J. da Todi, <i>Stabat Mater Dolorosa</i> (Antologia wybranych tekstów)	pieta, plankt, <i>Stabat Mater Dolorosa</i> , sakralizacja, symbolika kolorów	<ul style="list-style-type: none"> kształcenie umiejętności przełożenia tekstu dawnego na język współczesny wyjaśnianie i rozumienie kluczowych elementów tekstu, odnoszących się do problemu cierpienia niezawinionego zwrócenie uwagi na ekspresywność języka rozumienie topiki <i>Stabat Mater Dolorosa</i> rozwijanie umiejętności zestawiania, porównania tekstu z jego ikonicznymi odpowiednikami w kulturze średniowiecza kształtowanie słownictwa ekspresywnego, obrazującego przeżycia w sytuacji granicznej 	<ul style="list-style-type: none"> wykorzystuje w interpretacji utworu religijnego konteksty kulturowe i literackie dostrzega związek pomiędzy sposobem mówienia a emocjami i wartościami podmiotu mówiącego porównuje ikoniczną i literacką wersję tego samego toposu rozumie wagę motywu <i>deesis</i> w kulturze polskiej dokonuje analizy porównawczej zestawia oba dzieła, wskazując na podobieństwa i różnice tekstów kultury 	
34. Inspiracje apokryficzne w poezji i w malarstwie współczesnym (ZR)	ZR I.1.1) II.1.1) II.1.3) II.2.1)		1	podręcznik, s. 216–217 • Grochowiak, <i>Bellini. Pieta</i> • M. Ernst, <i>Madonna karcąca Dzieciątka</i>	desakralizacja	<ul style="list-style-type: none"> kształcenie umiejętności rozróżniania konwencji współczesnych nawiązań do motywu 		<ul style="list-style-type: none"> dokonuje analizy porównawczej, uwzględniając sposób przedstawienia postaci w utworach z różnych

Zagadnienie	pp	Liczba godzin		Materiał nauczania	Pojęcia	Cele lekcji	Wymagania	
		ZP	ZR				podstawowe	ponadpodstawowe
							Uczeń	
	II.2.2) II.2.3) II.2.4) III.1.2)			*podręcznik, s. 250, zad. 4. (Mój projekt) * <i>Kolęda warszawska</i>		<i>Stabat Mater Dolorosa</i>		<ul style="list-style-type: none"> epok określa, za pomocą jakich środków wyrazu udało się M. Ernstowi podkreślić ludzki charakter relacji między Matką Bożą i Synem ocenia, w jakiej mierze idea obrazu Ernsta jest bliska wizerunkowi Matki Bożej z <i>Lamentu świętokrzyskiego</i> wyjaśnia, jakie są granice desakralizacji w sztuce omawia, w jakim stopniu <i>Pieta</i> Grochowiaka stanowi poetycką interpretację XV-wiecznej <i>Piety</i> Belliniego wyjaśnia, na czym polega odmienność kompozycji <i>Piety</i> Belliniego wobec typowych przedstawień Matki Bożej ze zmarłym Jezusem
35. Legenda o świętym Aleksym – asceza w legendzie, biografiach świętych i w oczach współczesnych; Parenetyczny charakter literatury średniowiecznej; <i>Vanitas</i>, czyli ziemskie wartości (ZR)	ZR I.1.1) I.3.1) II.1.1) II.1.3) II.2.2) II.2.3) II.2.4) III.3.1) III.3.2)		1	podręcznik, s. 220–227 • <i>Legenda o świętym Aleksym</i> (fr.) • K. Iłakowiczówna, <i>Opowieść małżonki świętego Aleksego</i> (fr.) • S. Chwin, <i>Złoty pelikan</i> (fr.)	legenda, hagiografia, pareneza, literatura parenetyczna, asceza, wiersz średniowieczny, ikona	<ul style="list-style-type: none"> doskonalenie umiejętności linearnego streszczenia <i>Legendy o św. Aleksym</i> rozwijanie umiejętności wydobycia z legendy tych elementów, które są znakiem świętości Aleksego, oraz tych, które są aktem teofanii rozumienie ascezy jako ćwiczenia duchowego doskonalenie umiejętności wskazania tych elementów historii, które składają się na 	<ul style="list-style-type: none"> selekcjonuje informacje rekonstruuje schemat legendy o świętych na podstawie historii Aleksego analizuje teksty kultury, będące jawnym lub niejawnym nawiązaniem do historii Aleksego komentuje współczesne teksty kultury, wykorzystując, w budowanym samodzielnie komentarzu, poznane pojęcia, wiedzę na temat świętości w kulturze średniowiecznej 	

Zagadnienie	pp	Liczba godzin		Materiał nauczania	Pojęcia	Cele lekcji	Wymagania	
		ZP	ZR				podstawowe	ponadpodstawowe
							Uczeń	
						parenetyczny charakter utworu <ul style="list-style-type: none"> rozważenie problemu wyrzeczenia się dóbr ziemskich określanie relacji pomiędzy sferami sacrum i profanum zwrócenie uwagi na związek między etyką a wiarą w odniesieniu do wiersza K. Iłakowiczówny 		
36. Rozmowa mistrza Polikarpa ze Śmiercią – dydaktyzm i satyra; Alegoria w literaturze, malarstwie i teatrze średniowiecza; Fascynacja śmiercią w średniowieczu; Zmagania ze śmiercią we współczesnej poezji, malarstwie i filmie (ZR)	ZR I.1.1) I.1.2) III.1.2) III.1.6)		1	podręcznik, s. 228–233 <ul style="list-style-type: none"> <i>Rozmowa mistrza Polikarpa ze Śmiercią</i> (fr.) E. Tkaczyszyn-Dycki, XVI; I. Bergman, <i>Siódma pieczęć</i> 	alegoria w średnio-wieczu, taniec śmierci (<i>danse macabre</i>), triumf śmierci, teatr średniowieczny	<ul style="list-style-type: none"> oswajanie śmierci przez śmiech jako kategoria kultury średniowiecznej i współczesnej wskazywanie i wyjaśnianie znaczeń tych elementów tekstu, które wpływają na zmniejszenie grozy śmierci prezentacja różnych strategii odnoszenia się do tematu śmierci w kulturze współczesnej 		<ul style="list-style-type: none"> twórczo wykorzystuje informację o średniowiecznym tekście i topice wiążącej się ze śmiercią w analizie współczesnego tekstu kultury
37. A. Camus, Dżuma – poszukiwanie sensu istnienia w absurdalnym świecie; Humanizm heroiczny (ZP i ZR)	ZP I.1.1) I.1.3) I.1.4) II.1.1) II.1.2) II.1.3) II.2.4) II.2.5)	3	1	A. Camus, <i>Dżuma</i> – lektura do przeczytania w całości podręcznik, s. 234–239 A. Camus, <i>Mit Syzyfa</i>	humanizm heroiczny, zaraza, triumf śmierci, porte-parole	<ul style="list-style-type: none"> kształtowanie umiejętności odczytania metafory zarazy portretowanie bohaterów w kontekście aksjologicznych wyborów, etycznej 	<ul style="list-style-type: none"> odczytuje znaczenia umowne oraz przenośne utworu buduje refleksję etyczną i psychologiczną, która odnosi się do postaw życiowych oraz wyborów moralnych bohaterów dokonuje 	<ul style="list-style-type: none"> interpretuje i analizuje głęboką strukturę tekstu buduje komentarz z wykorzystaniem wiedzy kulturowej i filozoficznej (szczególnie tej wiążącej się z wolnością i wyborami moralnymi) potrafi funkcjonalnie,

Zagadnienie	pp	Liczba godzin		Materiał nauczania	Pojęcia	Cele lekcji	Wymagania	
		ZP	ZR				podstawowe	ponadpodstawowe
							Uczeń	
	II.3.1) II.3.2) II.3.4) III.1.1) III.1.2) III.1.7) ZR I.1.2) II.2.1) II.2.3) II.3.4) III.1.1) III.1.1) III.1.2) III.1.4)					problematyki buntu, wolności, a także psychologicznej przemiany dostrzeganie koncepcji losu ludzkiego przedstawionej w Micie Syzyfa – Syzyf-dr Rieux-everyman	wielopłaszczyznowej analizy sytuacji fabularnej	ze zrozumieniem złożoności zjawiska, stosować pojęcie humanizmu heroicznego w odniesieniu do wybranych bohaterów
38. Dżuma jako metafora zła; Powieść wobec średniowiecznych przypowieści (ZP)	ZP I.1.1) I.1.3) I.1.4) II.1.1 II.1.2) II.1.3) II.2.4) II.2.5) II.3.1) II.3.2) II.3.4) III.1.1) III.1.2) III.1.7)	1		A. Camus, <i>Dżuma</i> – lektura do przeczytania w całości podręcznik, s. 234–239	moralitet	<ul style="list-style-type: none"> zestawienie <i>Dżumy</i> z moralitetem średniowiecznym wyjaśnienie sensu motto książki w odniesieniu do całości lektury 	<ul style="list-style-type: none"> porównuje <i>Dżumę</i> z moralitetem, wskazując na podobieństwa i różnice podaje własną definicję metaforycznego sensu pojęcia dżumy 	
39. Powieść jako parabola zagrożeń współczesnego świata; Bohaterowie powieści Camusa – porównanie (ZP)	ZP I.1.1) I.1.3) I.1.4) II.1.1 II.1.2) II.1.3) II.2.4) II.2.5) II.3.1)	1	1	A. Camus, <i>Dżuma</i> – lektura do przeczytania w całości podręcznik, s. 234–239 <ul style="list-style-type: none"> P. Bruegel, <i>Tryumf śmierci</i> – ZR A. Böcklin, <i>Plaga</i> E. Bryll, *** [<i>Albertowi Camus</i>] 	powieść paraboliczna	<ul style="list-style-type: none"> omówienie paraboliczności <i>Dżumy</i> omówienie postaw bohaterów <i>Dżumy</i> opisywanie sposobu przedstawienia ludzi na obrazie Bruegla ocenianie, które z dzieł malarskich jest najbliższe 	<ul style="list-style-type: none"> wskazuje, co jest najgroźniejszą dżumą XXI w. 	<ul style="list-style-type: none"> porównuje postawy, wskazując ich złożoność porównuje bohaterów <i>Dżumy</i> opisuje, w jaki sposób ludzie przedstawieni na obrazie Bruegla reagują na zbliżającą się śmierć ocenia i uzasadnia, który z obrazów – XVI-wieczny

Zagadnienie	pp	Liczba godzin		Materiał nauczania	Pojęcia	Cele lekcji	Wymagania	
		ZP	ZR				podstawowe	ponadpodstawowe
		Uczeń						
	II.3.2) II.3.4) III.1.1) III.1.2) III.1.7) ZR I.1.2) II.2.1) II.2.3) II.3.4) III.1.1) III.1.1) III.1.2) III.1.4)					metaforycznemu przesłaniu <i>Dżumy</i>		Bruegla czy XIX-wieczny Böcklina – jest bliższy metaforycznemu przesłaniu powieści Camusa
40. Powtórzenie wiadomości o średniowieczu (ZP i ZR)	ZP i ZR I.1.1) I.1.2) II.3.1) II.4.1) II.4.2) II.4.3)	2	2	podręcznik, s. 246–249 (Nie tylko do lekcji) • Głosy o epoce: • H. Samsonowicz, <i>Dziedzictwo średniowiecza. Mity i rzeczywistość</i> (fr.) • N. Davies, <i>Medium. Wieki średnie</i> (fr.) • Mapa myśli podręcznik, s. 251–252 (Umiem – poznaję więcej) podręcznik, s. 253–270 (wypowiedzi pisemne, wypowiedź ustna)		<ul style="list-style-type: none"> określenie wpływu sztuki średniowiecznej na współczesność dostrzeżenie wartości uniwersalnych w utworach średniowiecznych przygotowanie do części pisemnej egzaminu maturalnego (test, interpretacja) poznanie specyfiki wypowiedzi monologicznej i zasad tworzenia konspektów 	<ul style="list-style-type: none"> wskazuje na wartości i antywartości kultury średniowiecznej sprawdza wiadomości ze znajomości średniowiecza, np. w formie krzyżówki, tabeli, zdania opisowego powtarza wiadomości ze średniowiecza z zakresu podstawowego tworzy dłuższy tekst pisany zgodnie z podstawowymi zasadami jego organizacji tworzy samodzielną wypowiedź argumentacyjną według podstawowych zasad logiki i retoryki wymienia etapy pracy nad wypowiedzią monologiczną objaśnia zasady dotyczące planowania, komponowania i wygłaszania wypowiedzi monologicznej 	<ul style="list-style-type: none"> wskazuje różne sposoby wartościowania w tekstach średniowiecznych dostrzega i komentuje estetyczną wartość utworu literackiego powtarza wiadomości ze średniowiecza z zakresu rozszerzonego rozpoznaje środki językowe zastosowane w tekście oraz określa ich funkcje przeredagowuje fragmenty tekstu streszcza, parafrazuje cudzy tekst porównuje teksty, wskazuje ich cechy wspólne i różnice opracowuje redakcyjnie własny tekst (dokonywanie uzupełnień, przekształceń, skrótów, eliminowanie niejednoznaczności wypowiedzi) konstruuje i wygłasza ustną wypowiedź argumentacyjną

Zagadnienie	pp	Liczba godzin		Materiał nauczania	Pojęcia	Cele lekcji	Wymagania	
		ZP	ZR				podstawowe	ponadpodstawowe
		Uczeń						
							<ul style="list-style-type: none"> na określony temat ocenia poprawność językową, stylistyczną i kompozycyjną swojej wypowiedzi publicznie wygłasza przygotowaną przez siebie wypowiedź, dbając o warstwę dźwiękową 	
41. Praca klasowa z omówieniem (ZP i ZR)								

Cz.2.

42. Odrodzenie – przekraczanie granic czasu i przestrzeni; Wizja świata i człowieka w epoce renesansu; Przebudzenie wiary w człowieka (ZP)	ZP 1.2.1) 1.3.1)	2		<p>podręcznik, s. 10–17 (materiał literacki i infograficzny)</p> <ul style="list-style-type: none"> J. Ziomek, <i>Renesans</i> (fr.) W. Tatarkiewicz, <i>Historia filozofii</i> (fr.) Donatello, <i>Dawid</i> 	<p>renesans, humanizm, utopia, reformacja, wielka schizma, odkrycie Ameryki, sobór trydencki</p>	<ul style="list-style-type: none"> wprowadzenie podstawowych pojęć charakterystycznych dla renesansu wskazanie i omówienie zjawisk kulturowych i historycznych, które znacząco wpłynęły na kształt odrodzenia dokonanie periodyzacji renesansu w Europie Zachodniej i w Polsce prezentacja najważniejszych dzieł oraz ich twórców 	<ul style="list-style-type: none"> porządkuje wydarzenia oraz ważne zjawiska kulturowe epoki, korzystając z osi czasu zna wydarzenia historyczne, które wpłynęły na rozwój i charakter renesansu dokonyje periodyzacji renesansu w Europie Zachodniej i w Polsce rozumie podstawowe pojęcia związane z epoką i potrafi powiązać je z konkretnymi postaciami w XVI w. (np. odkrycie Ameryki z K. Kolumbem, reformację z M. Lutrem) tworzy przedmiotową bazę danych zawierającą informacje zdobywane w toku nauki przypomina, poznane w gimnazjum, utwory J. Kochanowskiego (np. 	
--	------------------------	---	--	--	--	---	--	--

							wybrane fraszki i treny)	
<p>43. Recepcja renesansu w epoce współczesnej (ZP)</p>	<p>ZP I.1.1) I.1.2) I.1.4) I.2.3) II.2.2) II.3.2)</p>	1		<p>podręcznik, s. 102–105 (Nie tylko do lekcji) Głosy o epoce</p> <ul style="list-style-type: none"> • <i>W historii nie ma okresów mniej ciekawych.</i> Z profesorem Stefanem Swieżawskim rozmawia Wojciech Bonowicz (fr.) • A. Borowski, <i>Odnowiony obraz renesansu</i> (fr.) 		<ul style="list-style-type: none"> • wskazywanie podobieństw i różnic pomiędzy średniowieczem a renesansem • podkreślenie ciągłości zjawisk kulturowych • zwrócenie uwagi na istotną rolę człowieka w kreowaniu siebie i świata w epoce renesansu oraz czasach współczesnych • wskazanie destrukcyjnej roli epoki odrodzenia w kształtowaniu obrazu antyku • zwrócenie uwagi na „elitarny” charakter epoki renesansu 	<ul style="list-style-type: none"> • poznaje ocenę renesansu w ujęciu autorów współczesnych • dokonuje oceny wpływu antyku i średniowiecza na obraz epoki odrodzenia • rozumie przyczyny deformacji dokonań antyku w epokach późniejszych (zwł. renesansie) • określa istotę „elitarności” kultury odrodzenia 	
<p>44. O godności człowieka P. della Mirandoli jako wykładnia renesansowej koncepcji człowieka (ZP)</p>	<p>ZP I.1.1) I.1.3) I.1.4) II.1.1) II.1.2) II.2.2) II.3.1) II.3.2) II.3.3) II.3.4) II.4.1) II.4.2) III.1.1) III.1.2) III.1.3)</p>	1		<p>podręcznik, s. 18–21</p> <ul style="list-style-type: none"> • G. Pico della Mirandola, <i>Mowa o godności człowieka</i> (fr.) • P.O. Kristeller, <i>Renesansowa koncepcja godności</i> (fr.) • Michał Anioł, <i>Stworzenie Adama</i> • L. da Vinci, <i>Studium proporcji według Witruwiusza</i> 	<p>humanizm renesansowy, <i>humanitas</i>, antropocentryzm, neoplatonizm, <i>homo faber</i>, eklektyzm</p>	<ul style="list-style-type: none"> • poznanie i zrozumienie renesansowej koncepcji Boga (<i>Deus Artifex</i>), człowieka i świata • zrozumienie istoty renesansowej koncepcji wolności i godności • przygotowanie do czytania renesansowej literatury na przykładzie koncepcji G. Pico della Mirandoli • porównywanie renesansowego 	<ul style="list-style-type: none"> • rozumie pojęcie kultury • potrafi rozróżnić jej odmiany (np. kulturę masową i elitarną, narodową, regionalną, religijną) • definiuje pojęcie tekstu kultury • samodzielnie wskazuje przykłady różnych tekstów kultury 	

						<p>obrazu Boga, świata, człowieka z koncepcjami epok poprzednich (np. tradycją biblijną i średniowieczną)</p> <ul style="list-style-type: none"> szukanie zależności między filozoficzną koncepcją G. Pico della Mirandoli a sposobem obrazowania Stwórcy i człowieka w sztuce doby renesansu 	
<p>45. F. Petrarca, <i>Sonety do Laury</i> – literacki i malarski obraz kobiety w dobie renesansu (ZR)</p>	<p>ZR I.1.1) I.1.2) I.3.1) I.3.2) II.1.1) II.1.2) II.1.3) III.1.1) III.1.2)</p>	2	<p>podręcznik, s. 22–31</p> <ul style="list-style-type: none"> F. Petrarca, <i>Sonet 90</i>. [<i>Były to włosy złote, rozpuszczone</i>] F. Petrarca, <i>Sonet 134</i>. [**** <i>Nie mam spokoju, choć wojować nie chcę</i>] F. Petrarca, <i>Sonet 267</i>. [<i>O oczy piękne, których nic nie zbudzi!</i>] Michał Anioł, <i>Jutrzenka</i> Tycjan, <i>Młoda kobieta podczas toalety</i> Tycjan, <i>Miłość niebiańska i miłość ziemna</i> P. Bordone, <i>Wenecka para miłośna</i> S. Botticelli, <i>Narodziny Wenus</i> M. Ficino, <i>Theologia Platónica</i> (fr.) 	<p>sonet, sonet włoski, sonet francuski, sonet angielski, miłość platońska, poezja miłosna, neoplatońska koncepcja blasku, <i>donna angelicata</i> (kobieta anielska), koncepcja miłości platonicznej</p>	<ul style="list-style-type: none"> poznanie formy sonetu i jego odmian poszukiwanie związków między gatunkową formą sonetu a sposobem ujęcia tematu kobiety i motywu miłosnego w liryce F. Petrarcki analizowanie i interpretowanie utworu lirycznego z odwołaniem do neoplatońskiej koncepcji blasku analizowanie sposobu przedstawienia kobiecego ciała w malarstwie renesansowym i w liryce F. Petrarcki wskazanie i określenie symboli w poezji miłosnej F. Petrarcki porównywanie stałych motywów miłosnych w malarstwie renesansowym oraz 	<ul style="list-style-type: none"> zna fakty z biografii F. Petrarcki potrafi określić, kim był M. Ficino rozpoznaje cechy gatunkowe sonetu (i jego odmian) potrafi określić estetyczne funkcje sonetu twórczo wykorzystuje poznane konteksty (np. neoplatońską koncepcję blasku, motyw kobiety anioła) do budowania analizy i interpretacji <i>Sonetów do Laury</i> F. Petrarcki wskazuje związki między etycznym i estetycznym aspektem utworu potrafi wskazać i określić symbolikę motywów charakterystycznych dla poezji miłosnej doby renesansu (np. motyw ognia, płomienia) dokonuje analizy 	

						<ul style="list-style-type: none"> sonetach F. Petrarcki • budowanie funkcjonalnego kontekstu kulturowego podczas analizy <i>Sonetów do Laury</i> (np. przywołanie Beatrycze z <i>Boskiej Komedii</i> D. Alighieri) • wskazywanie motywu kobiety anioła w różnych tekstach kultury doby renesansu 		<p>porównawczej dotyczącej sposobu prezentowania obrazu kobiety anioła w liryce i w malarstwie renesansowym</p> <ul style="list-style-type: none"> • określa własne przeżycia wynikające z kontaktu z dziełem sztuki • potrafi nazwać uczucia podmiotu mówiącego w <i>Sonetach do Laury</i> w odniesieniu do kontekstu biograficznego oraz opinii innych osób tamtego czasu (np. wypowiedź Boccaccia wątpliwego w realne istnienie Laury) • przygotowuje samodzielnie wypowiedzi, mając na uwadze ich funkcję sprawczą • precyzyjnie wskazuje i odczytuje elementy konwencji miłosnej w <i>Sonetach do Laury</i> F. Petrarcki
46. Sztuka renesansu. Malarstwo – rzeźba – architektura (ZR)	ZR II.2.1) II.2.2 II.3.4		1	<p>podręcznik, s. 26–29</p> <ul style="list-style-type: none"> • L. da Vinci, <i>La Gioconda</i> • R. Santi, <i>Madonna della Sedia</i> • S. Botticelli, <i>Zwiastowanie</i> • H. Bosch, <i>Św. Krzysztof</i> • L. Ghiberti, <i>Ofiara Abrahama</i> • Giambologna, <i>Merkury</i> • A. del Verrocchio, 	konstrukcja przestrzeni w dziele sztuki, bryła, perspektywa i jej odmiany, typy planów w dziele malarskim, technika sfumato, budowla kopułowa, łuk triumfalny, portyk, tympanon, pałac miejski,	<ul style="list-style-type: none"> • poznanie podstawowych cech malarstwa, rzeźby i architektury doby renesansu • poznanie źródeł estetyki renesansowej • kształtowanie umiejętności analizy formalnej dzieła sztuki • kształtowanie umiejętności funkcjonalnego wykorzystania pojęć 		<ul style="list-style-type: none"> • potrafi rozpoznać najsłynniejsze przykłady sztuki renesansu • wskazuje w dziele malarskim zabiegi charakterystyczne dla sztuki renesansu (np. nazywa typ perspektywy/planu, charakteryzuje rodzaj kompozycji, gamę kolorystyczną) i określa funkcje tych środków w budowaniu

				<p><i>Dziewczyna z kwiatami</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • F. Brunelleschi, kopuła katedry Santa Maria del Fiore, Florencja • D. Bramante, Tempietto na dziedzińcu przy kościele San Pietro in Montorio, Rzym • Michał Anioł, kopuła Bazyliki św. Piotra, Rzym • Franciszek Florentczyk, dziedziniec zamku na Wawelu, Kraków • B. Berrecci, kaplica Zygmuntowska na Wawelu, Kraków 	<p>łuk półkolisty, kolumnada arkadowa</p>	<p>z zakresu historii</p> <ul style="list-style-type: none"> • kształtowanie wrażliwości estetycznej • wskazanie podobieństw w kreowaniu obrazu piękna w różnych dziedzinach sztuk plastycznych • rozważenie związków kulturowych zachodzących między chrześcijaństwem a odnowioną – w czasach odrodzenia – estetyką świata starożytnej Grecji i Rzymu • wskazanie wpływu mecenatu Kościoła, bogatego mieszczaństwa i arystokracji na charakter sztuki renesansu • zwrócenie uwagi na podobieństwo charakteru renesansu włoskiego i polskiego • kształtowanie umiejętności porównywania, zestawiania 		<p>określonego wrażenia estetycznego</p> <ul style="list-style-type: none"> • potrafi wskazać istotne podobieństwa między sztuką renesansu i sztuką starożytną Grecji i Rzymu • nazywa przeżycia wynikające z kontaktu z dziełem sztuki • rozpoznaje konwencje stylistyczne np. w sposobie modelowania postaci w rzeźbie oraz malarstwie renesansowym • dostrzega związek, jaki zachodzi między rozkwitem sztuk plastycznych a przemianami kulturowymi w XV i XVI w. • potrafi samodzielnie przygotować projekt i wykorzystać zdobyte informacje do poszukiwania innych źródeł wiedzy
<p>47. G. Boccaccio, <i>Sokół</i> – między rozrywką a literaturą wysoką; O relacjach między ptaciami w kulturze renesansu; Sztuka renesansowej rozmowy</p>	<p>ZR I.1.1) I.1.2) I.3.1) I.3.2) I.3.3) I.3.4) II.1.1)</p>	<p>3</p>	<p>podręcznik, s. 32–39</p> <ul style="list-style-type: none"> • G. Boccaccio, <i>Sokół</i> (fr.) • Tycjan, <i>Mężczyzna z sokółem</i> • J.W. Waterhouse, <i>Opowieść z „Dekameronu”</i> 	<p>nowela włoska, nowela, sokół noweli, literatura popularna, literatura rozrywkowa, rozmowa i jej typy</p>	<ul style="list-style-type: none"> • wskazanie stylistycznych i kulturowych różnic między literaturą popularną (rozrywkową) a literaturą wysoką • zwrócenie uwagi na 		<ul style="list-style-type: none"> • zna utwór G. Boccaccia • umieszcza <i>Sokoła</i> w określonym kontekście historycznym (np. zaraza, rodząca się kultura renesansowego dworu) • zna okoliczności powstania cyklu nowel G. 	

(ZR)	II.1.2) II.1.3) II.2.1) II.2.2) II.2.3) II.2.5) II.3.1) II.3.2) II.3.3) II.3.4) III.1.1) III.1.2)		<ul style="list-style-type: none"> • A. Borowski, <i>Humanizm i rozkwit prozy artystycznej</i> (fr.) • Ł. Górnicki, <i>Dworzanin polski</i> (fr.) • J. Pelc, <i>Literatura popularna i elitarna w czasach renesansu</i> (fr.) 		różnorodność literatury popularnej <ul style="list-style-type: none"> • określenie charakteru kultury nowożytnej • odtwarzanie realiów epoki renesansu na podstawie fragmentu <i>Sokoła</i> G. Boccaccia wzbogaconego komentarzami historyków literatury (ze szczególnym uwzględnieniem kulturowych ról płci) • kształtowanie umiejętności analizy tekstu fabularnego z uwzględnieniem jego kluczowych elementów • rozpoznawanie gatunku noweli z odwołaniem do konkretnych przykładów z tekstu • określanie funkcji sokoła noweli w literaturze • rozważanie na temat istoty i kulturowych wartości rozmowy jako formy komunikacji w dobie renesansu i czasach współczesnych 		Boccaccia <ul style="list-style-type: none"> • rozumie kulturową funkcję adresowania <i>Dekameronu do kobiet</i> • rozpoznaje cechy gatunkowe noweli i potrafi je wskazać w tekście • potrafi uzasadnić funkcję motywu sokoła, także z odwołaniem do nowel poznanych podczas nauki w gimnazjum • stosuje wiedzę z zakresu poetyki do analizowania noweli G. Boccaccia • czyta <i>Sokoła</i> w różnych kontekstach (np. jako obraz antropologicznych i kulturowych różnic płci; stylistyczny wzór mówienia) • rozumie istotną rolę rozmowy jako stałego elementu kultury dwornej w dobie renesansu • potrafi wykorzystać zdobytą wcześniej wiedzę (np. podczas lektury <i>Państwa</i> lub <i>Uczty Platona</i>) do wskazywania podobieństw i różnic między antycznym dialogiem, renesansową rozmową a współczesnym sposobem komunikowania się • potrafi odnaleźć związki między fragmentami <i>Dworzanina polskiego</i> Ł. Górnickiego i <i>Sokołem</i> G. Boccaccia w odniesieniu do
------	--	--	--	--	---	--	--

								<p>organizacji wypowiedzi w obu tekstach oraz określa celowość takiego zabiegu</p> <ul style="list-style-type: none"> • umiejętnie wykorzystuje poznany materiał kulturowy (zarówno zamieszczony w podręczniku, jak i w innych źródłach) oraz własne doświadczenia do napisania felietonu i (lub) rozprawy o charakterze interdyscyplinarnym
<p>48. Teatr elżbietański i dramaty szekspirowskie (ZP)</p>	<p>ZP I.1.1) I.1.2) I.1.3) I.1.4) I.1.5) I.2.3) I.3.2) I.3.6) I.3.8) II.1.1) II.1.2) II.1.3) II.2.1) II.2.2) II.2.4) II.3.1) II.3.2) II.3.4) II.4.1) III.1.1) III.1.2) III.1.3)</p>	1		<p>W. Szekspir, <i>Makbet</i> – lektura do przeczytania w całości</p> <ul style="list-style-type: none"> • podręcznik, s. 40–47 • A. Banach, <i>Wybór maski. 11 teatrów klasycznych</i> (fr.) 	<p>teatr elżbietański, teatr szekspirowski, The Globe</p>	<ul style="list-style-type: none"> • poznanie istotnych cech strukturalnych dramatu szekspirowskiego • kształtowanie umiejętności odnajdywania cech gatunkowych dramatu szekspirowskiego w <i>Makbecie</i> • poznanie cech dramaturgii doby elżbietańskiej • zwrócenie uwagi na funkcję teatru w dobie odrodzenia (np. społeczną, polityczną itp.) • podkreślenie różnorodności tematycznej i stylistycznej dramatów W. Szekspira 	<ul style="list-style-type: none"> • zna podstawowe cechy gatunkowe dramatu szekspirowskiego (np. brak jedności czasu, miejsca, akcji; przenikanie się sfery nadprzyrodzonej z elementami świata realistycznego itp.) i potrafi je wskazać w konkretnym dramacie • dostrzega stylistyczne różnice w sposobie mówienia bohaterów <i>Makbeta</i> i potrafi podać odpowiednie przykłady z tekstu • określa znaczenie twórczości W. Szekspira dla kultury europejskiej 	
<p>49. Tajemnica ludzkiej</p>	ZP	4	1	W. Szekspir, <i>Makbet</i>	bohater	<ul style="list-style-type: none"> • analizowanie 	<ul style="list-style-type: none"> • wskazuje i interpretuje 	<ul style="list-style-type: none"> • wiąże nowy sposób

<p>nieprawości; Problem zła w <i>Makbecie</i> W. Szekspira; Motyw theatrum mundi (ZP i ZR)</p>	<p>I.1.1) I.1.4) I.1.6) I.1.7) I.2.1) I.2.2) I.3.1) I.3.2) I.3.3) I.3.4) I.3.8) II.1.1) II.1.2) II.1.3) II.2.4) II.2.5) II.3.1) II.3.2) II.3.4) II.4.1) II.4.2) II.4.3) III.1.1) III.1.2) III.1.3) III.1.4) ZR I.1.1) I.1.2) I.1.4) I.3.1) I.3.2) II.2.1) II.2.2) II.2.3) II.2.5) II.3.1) II.3.2) III.1.1) III.1.2)</p>		<p>– lektura do przeczytania w całości podręcznik, s. 40–47</p> <ul style="list-style-type: none"> • H. Arendt, <i>Odpowiedzialność i władza sądenia</i> (fr.) • K. Rutkowski, <i>Ostatni Pasaż. Przypowieść o Byciu Byle-jakim</i> (fr.) 	<p>szekspirowski, theatrum mundi, Widowisko Wcielone, dialog, scena dramatyczna, sytuacja dramatyczna</p>	<p>i interpretowanie utworu</p> <ul style="list-style-type: none"> • W. Szekspira w odniesieniu do filozoficznej refleksji na temat zła, sposobu jego ujawniania się w rzeczywistości • portretowanie bohaterów z uwzględnieniem motywów ich postępowania • analizowanie językowego obrazu świata i dostrzeganie związków zachodzących między sposobem mówienia bohaterów <i>Makbeta</i> a przeżywanymi przez nich emocjami • odczytywanie w analizowanych dialogach jawnych i niejawnych intencji osób mówiących • wskazywanie funkcji toposu theatrum mundi w odniesieniu do losów i wyborów bohaterów dramatu W. Szekspira • analizowanie funkcji, jaką w tekście dramatu pełni kategoria cudowności • rozważenie problemu zła w odniesieniu do renesansowej koncepcji człowieka wolnego • wykorzystywanie zdobytej wiedzy 	<p>właściwe fragmenty tekstu odnoszące się do problemu zła</p> <ul style="list-style-type: none"> • wykorzystuje funkcjonalnie refleksję H. Arendt do budowania komentarzy na temat zachowania Makbeta • dostrzega różnice między motywacjami bohaterów a ich życiowymi wyborami • analizuje wybory moralne Makbeta i Banka w kontekście renesansowej koncepcji wolności • określa intencje mówiących • wskazuje w tekście fragmenty przywołujące motyw theatrum mundi • określa funkcję motywu theatrum mundi w kontekście ludzkiej wolności • określa funkcję wprowadzenia istot fantastycznych do tekstu i wiąże ich pojawienie się z wyborami bohaterów • buduje samodzielną wypowiedź o charakterze argumentacyjnym • samodzielnie gromadzi i przetwarza informacje • odwołuje się (np. przy charakteryzowaniu bohaterów czy ukazaniu struktury dramatu) do tragedii antycznej oraz tragedii W. Szekspira (<i>Romeo i Julia</i>) poznanej w gimnazjum 	<p>organizacji świata przedstawionego w dramacie W. Szekspira z nowożytną koncepcją człowieka</p> <ul style="list-style-type: none"> • wskazuje fragmenty różnorodne stylistycznie • określa funkcje stylistycznych różnic w wypowiedziach bohaterów • (np. kolokwialnego języka żołnierzy) • dostrzega zależności między sposobem mówienia (użytymi środkami językowymi) a funkcją społeczną pełnioną przez bohaterów dramatu W. Szekspira • twórczo wykorzystuje materiał kontekstowy do budowania refleksji na temat zła (np. przywołuje koncepcję św. Augustyna na temat istnienia dobra i zła w świecie) • wykorzystuje znajomość poznanych tekstów kultury do tworzenia charakterystyki bohaterów (np. w przemianie Makbeta dostrzega złamanie zasad etosu rycerskiego) • dostrzega kulturową zależność między kategorią Widowiska Wcielonego i teatru świata • konstruuje wypowiedź ze świadomością jej funkcji sprawczej
--	--	--	---	---	---	--	--

						w budowaniu samodzielnych wypowiedzi	
<p>50. Makbet W. Szekspira w nowoczesnym teatrze (filmie); Problemy interpretacji i adaptacji (ZR)</p>	<p>ZR I.1.1) I.1.2) I.2.1) II.2.1) II.2.2) II.2.3) II.2.4) III.1.1)</p>		1	<p>W. Szekspir, <i>Makbet</i> – lektura do przeczytania w całości podręcznik, s. 40–47</p> <ul style="list-style-type: none"> • A.M. Marczewski, <i>Polski Makbet XXI wieku</i> (fr.) • J.S. Sargent, <i>Ellen Terry jako lady Makbet</i> • A. Kurosawa, <i>Tron we krwi</i> • * inne adaptacje wybrane przez nauczyciela (np. w reżyserii R. Polańskiego, G. Jarzyny, K. Warlikowskiego) 	<p>adaptacja i jej odmiany (np. parafraza, kreacja, ilustracja), interpretacja, *dekonstrukcja we współczesnym teatrze i w filmie (odrzuć przekonania, że tekst jest uporządkowaną całością; wg zasad dekonstrukcji sens dzieła jest nieustanną grą znaczeń i wzajemnym przenikaniem się tekstu dramatu z tekstem interpretatora – aktora), alegoria (symbol)</p>	<ul style="list-style-type: none"> • poznanie odmian adaptacji w kulturze współczesnej • określanie typu adaptacji w przedstawianym fragmencie filmu lub spektaklu • zwrócenie uwagi na środki wykorzystywane przez współczesnych inscenizatorów • analizowanie związków zachodzących między środkami teatralnej i (lub) filmowej ekspresji a oryginalnym tekstem dramatu W. Szekspira • porównywanie różnych realizacji tej samej sceny z <i>Makbeta</i> • kształtowanie refleksji nad istotą interpretacji w odniesieniu do przedstawienia teatralnego i (lub) obrazu filmowego • dostrzeganie uniwersalności <i>Makbeta</i> (określenie dzieła W. Szekspira jako lustra współczesności) 	<ul style="list-style-type: none"> • zna odmiany adaptacji i wykorzystuje tę wiedzę w analizie porównawczej fragmentu utworu W. Szekspira i jego realizacji teatralnej i (lub) filmowej • funkcjonalnie wykorzystuje w interpretacji sceny teatralnej i (lub) filmowej konteksty estetyczne (np. wiedzę na temat konwencji teatralnych i filmowych) oraz filozoficzne (np. porównuje sposób przedstawienia świata przez W. Szekspira z wizją inscenizatora) • dostrzega i komentuje wartość teatralnego i (lub) filmowego obrazu • analizuje rolę symbolicznych rekwizytów w adaptacjach filmowych i inscenizacjach teatralnych (np. kołowrotek, las, figura błędzenia u A. Kurosawy) • poszukuje związków zachodzących między artystyczną wizją inscenizatora a obrazem współczesnego świata • analizuje sposób mówienia aktorów w przedstawieniu teatralnym i (lub) w filmie,

								zestawiając te wypowiedzi z wypowiedziami postaci z <i>Makbeta</i> W. Szekspira
								<ul style="list-style-type: none"> • tworzy wypowiedź krytyczną (np. analizę porównawczą, recenzję) lub konstruuje twórczy projekt własnej inscenizacji
51. Praca klasowa z omówieniem. Uniwersalność dramaturgii Szekspira (ZP i ZR)	ZP II.1.2) III.1.1) III.1.2) III.1.3) III.1.6) III.2.1) ZR I.1.1) II.3.1) II.3.2) II.3.3) II.4.1) III.1.1) III.1.2)	3	3	W. Szekspir, <i>Makbet</i> (oraz inne, poznane w gimnazjum, dzieła angielskiego dramaturga)		<ul style="list-style-type: none"> • utrwalenie i uporządkowanie wiadomości • ćwiczenie umiejętności redagowania dłuższego tekstu pisanego (np. eseju, rozprawki, interpretacji, interpretacji porównawczej) 	<ul style="list-style-type: none"> • potrafi wykorzystać wiedzę dotyczącą dramaturgii • W. Szekspira i epoki renesansu do konstruowania samodzielnej wypowiedzi o zwartej, logicznej konstrukcji • selekcjonuje informacje • odróżnia streszczenie, parafrazę od samodzielnego komentarza • uzasadnia wypowiedź, powołując się na różne teksty kultury doby renesansu 	<ul style="list-style-type: none"> • tworzy samodzielnie tekst pisany zgodnie z regułami jego organizacji • twórczo wybiera konteksty • adiustuje tekst na poziomie elementarnym • ocenia własne kompetencje językowe
52. J. Kochanowski, <i>Pieśń XXV (Księgi wtóre)</i> ; Relacja Stwórcy – człowiek w dobie renesansu i w czasach współczesnych (ZP)	ZP I.1.1) I.1.3) I.1.4) I.3.3) I.3.4) I.3.6) I.3.8) II.1.2) II.1.3) II.2.1) II.2.2) II.2.4) II.3.1)	1		podręcznik, s. 48–53 <ul style="list-style-type: none"> • J. Kochanowski, <i>Pieśń XXV (Księgi wtóre)</i> • Horacy, <i>Pieśń I, 11</i> • B. Leśmian, <i>Boże, pełen w niebie chwały</i> • J. Twardowski, <i>Świat</i> • <i>Bóg jest matematyką</i> (rozmowa z profesorem Michałem Hellerem, księdzem, kosmologiem) 	pieśń, hymn, <i>imitatio</i>	<ul style="list-style-type: none"> • określanie nadawcy i odbiorcy w utworze • J. Kochanowskiego • scharakteryzowanie relacji między Bogiem, światem a człowiekiem • poszukiwanie cech hymnicznych w utworze J. Kochanowskiego • określanie funkcji metafor w <i>Pieśni XXV</i> • wskazywanie 	<ul style="list-style-type: none"> • zna wyznaczniki gatunkowe pieśni i hymnu • potrafi rozpoznać elementy gatunkowe w tekście J. Kochanowskiego • określa i charakteryzuje nadawcę i odbiorcę w <i>Pieśni XXV</i> • porównuje literacki i malarski wizerunek Stwórcy • buduje kontekst, korzystając z wiedzy na temat epoki 	

	II.3.4) II.4.1) III.1.3) III.2.1)			<ul style="list-style-type: none"> i matematykiem – fr.) • J. van Eyck, fragment Ołtarza Gandawskiego • Michał Anioł, <i>Bóg Ojciec</i> • W. Blake, <i>Bóg stwarzający Wszechświat</i> 		<ul style="list-style-type: none"> podobieństw i różnic w ikonograficznym oraz literackim obrazie Stwórcy • określenie współczesnej relacji Bóg – człowiek oraz zwrócenie uwagi na sposób ujęcia tematu w literaturze i w filozofii • dokonywanie analizy porównawczej różnych tekstów kultury renesansowej i współczesnej 	<ul style="list-style-type: none"> • przygotowuje analizę porównawczą wybranych tekstów kultury
<p>53. J. Kochanowski, <i>Pieśń IX</i> – renesansowa koncepcja godności; Filozofia życia w dobie renesansu i w czasach współczesnych (ZP)</p>	ZP I.1.1) I.1.3) I.1.4) I.1.5) I.2.1) I.2.2) I.2.3) II.1.1) II.1.2) II.1.3) II.2.1) II.2.4) II.2.5) II.3.1) II.3.2) II.3.4) II.4.1) II.4.2) III.1.1) III.1.2) III.1.3) III.2.1)	1		podręcznik, s. 54–57 <ul style="list-style-type: none"> • J. Kochanowski, <i>Pieśń IX (Księgi pierwsze)</i> • M. Rej, <i>Żywot człowieka poczciwego</i> (fr.) • A. Dürer, <i>Koło fortuny i trzech głupców</i> • P. Bruegel starszy, <i>Sianokosy</i> • <i>Herbert nieznan.</i> <i>Rozmowy</i> (fr.) *podręcznik, s. 128–129 (Antologia wybranych tekstów) • J. Kochanowski, <i>Pieśń II (Księgi pierwsze)</i> • J. Kochanowski, <i>Pieśń XX (Księgi pierwsze)</i> 	pieśń filozoficzna, traktat, godność człowieka w ocenie humanistów renesansu	<ul style="list-style-type: none"> • konkretyzowanie renesansowej koncepcji godności w tekście J. Kochanowskiego • powiązanie koncepcji godności z pojęciem Fortuny i wykorzystanie materiału ikonograficznego • scharakteryzowanie obrazu świata i człowieka w kontekście <i>Pieśni II</i> i <i>Pieśni XX</i> (z <i>Ksiąg pierwszych</i>) J. Kochanowskiego • poszukiwanie zależności między koncepcją życia wyrażoną w utworach Jana z Czarnolasu i we fragmentach <i>Żywota człowieka</i> 	<ul style="list-style-type: none"> • rozumie pojęcie godności i godnego życia • poszukuje w tekście fragmentów, które w istotny sposób kreślą koncepcję godności • poszukuje podobieństw na temat koncepcji godnego życia we fragmentach <i>Żywota człowieka poczciwego</i> M. Reja i w <i>Pieśniach</i> J. Kochanowskiego • korzysta z materiału ikonograficznego przy definiowaniu pojęcia Fortuny i określaniu wyboru dokonywanego przez człowieka w <i>Pieśni IX</i> • porównuje koncepcję godności renesansowej z refleksją Z. Herberta

						<p><i>pocziwego</i> M. Reja</p> <ul style="list-style-type: none"> poszukiwanie odniesień do renesansowego wzorca godnego życia w refleksji Z. Herberta 	
<p>54. Język lustrem kultury – retoryczność <i>Kazań sejmowych</i> P. Skargi; Redakcja tekstu (ZP)</p>	<p>ZP I.1.2) I.1.3) I.1.4) I.1.5) I.3.2) I.3.3) I.3.4) I.3.6) I.3.8) II.2.1) II.2.2) II.2.3) II.4.1) II.4.2) II.4.3) III.1.5) III.1.6) III.1.7)</p>	2		<p>podręcznik, s. 96–99</p> <ul style="list-style-type: none"> P. Skarga, <i>Kazania sejmowe (Kazanie wtóre: O miłości ku Ojczyźnie i pierwszej chorobie Rzeczypospolitej... – fr.)</i> 	<p>przemówienie, kazanie, figura retoryczna, perswazja, funkcja ekspresywna, funkcja impresywna, kontrast, streszczenie</p>	<ul style="list-style-type: none"> czytanie fragmentów <i>Kazań sejmowych</i> P. Skargi jako przykładu wypowiedzi retorycznej wskazywanie we fragmentach <i>Kazań sejmowych</i> elementów retorycznych wskazywanie i określa- nie zabiegów perswazyjnych zastosowanych przez P. Skargę w przemówieniu (np. elementy pouczenia, wzbudzenie zachwyty, poruszanie emocji) rozwijanie umiejętności redagowania tekstu doskonalenie umiejętności streszczania kształtowanie świadomości językowej i metajęzykowej 	<ul style="list-style-type: none"> wykorzystuje informacje historyczne zamieszczone w podręczniku do pełniejszego rozumienia programu polityczno-moralnego P. Skargi wskazuje i określa funkcję zwrotów i figur retorycznych przekształca tekst, dokonując streszczenia kazania przekłada na współczesną polszczyznę tekst P. Skargi przekształca pytania retoryczne na stwierdzenia oznajmujące, pytające, rozkazujące nazywa zwroty i figury retoryczne pisze przemówienie, wykorzystując wiedzę o strukturze wypowiedzi retorycznej
<p>55. <i>Pieśń V</i> J. Kochanowskiego w kontekście literatury</p>	<p>ZP I.1.1) I.1.3)</p>	1		<p>podręcznik, s. 58–63</p> <ul style="list-style-type: none"> J. Kochanowski, 	<p>poezja patriotyczna, dydaktyzm literatury renesansowej,</p>	<ul style="list-style-type: none"> określanie nadawcy i odbiorcy w <i>Pieśni V</i> wskazywanie 	<ul style="list-style-type: none"> dostrzega związki między formą wypowiedzi a jej społecznym

patriotycznej (ZP)	I.1.4) I.1.5) I.1.8) I.2.1) I.3.4) I.3.8) II.2.1) II.2.2) II.2.4) II.2.5) II.3.1) II.3.2) II.3.3) II.3.4) II.4.1) II.4.2) II.4.3) III.1.3)		<i>Pieśń V (Księgi wtóre)</i> <ul style="list-style-type: none"> • W. Broniewski, <i>Bagnet na broń</i> • M. Staszcyk, W. Antkowiak, <i>To wychowanie</i> • L. Loeffler, <i>Po napadzie Tatarów</i> • A. Siemaszko, <i>Do bronii! Zwarcie i zjednoczenie zwyciężymy wroga!</i> • R. Betlejewski, <i>A ja, czy poszedłbym?</i> • W. Sasnal, <i>Bratki</i> podręcznik, s. 127, 130 (Antologia wybranych tekstów) • A. Frycz Modrzewski, <i>O poprawie Rzeczypospolitej</i> (fr.) • K. Wierzyński, <i>Zstąp, Duchu Mocy</i> 	literatura parenetyczna, poezja tyrtejska, retoryka, środki stylistyczne typowe dla wypowiedzi retorycznej	elementów decydujących o szeroko rozumianej funkcji społecznej utworu <ul style="list-style-type: none"> • zwrócenie uwagi na dydaktyczno-parenetyczny charakter utworu J. Kochanowskiego • analizowanie środków retorycznych w tekście i określanie celowości ich stosowania • określanie skutków retorycznej organizacji wypowiedzi w <i>Pieśni</i> V J. Kochanowskiego, <i>Bagnecie na broń</i> W. Broniewskiego oraz w <i>Zstąp, Duchu Mocy</i> K. Wierzyńskiego • charakteryzowanie obrazu rządzących i rządzonych w kontekście fragmentów <i>O poprawie Rzeczypospolitej</i> A. Frycza Modrzewskiego • budowanie refleksji nad istotą patriotyzmu oraz wartością literatury patriotycznej w kontekście <i>O poprawie Rzeczypospolitej</i> • refleksja nad sposobem obrazowania 	oddziaływaniem <ul style="list-style-type: none"> • wskazuje środki stylistyczne w <i>Pieśni</i> V i określa ich funkcję retoryczną • wpisuje etos patrioty w renesansową koncepcję cnoty oraz w etos obywatela • potrafi wymienić i omówić powinności rządzących i rządzonych w kontekście fragmentów utworu <i>O poprawie Rzeczypospolitej</i> A. Frycza Modrzewskiego • rozumie pojęcie obywatelskiego obowiązku względem ojczyzny • potrafi wskazać i omówić prośby kierowane przez Polaków do Boga w wierszu K. Wierzyńskiego • dyskutuje na temat patriotyzmu, konfrontując obraz miłości do ojczyzny w czasach renesansu oraz w dobie współczesnej 	
--------------------	---	--	--	--	--	---	--

						patriotyzmu w sztuce współczesnej		
<p>56. J. Kochanowski, <i>Treny</i> – człowiek i artysta wobec cierpienia, w kontekście wybranych utworów (np. <i>Trenu IX, Trenu X, Trenu XI</i>); J. Kochanowski, <i>Treny</i> – poetyckie świadectwo dramatu człowieka i sztuki artysty (ZP i ZR)</p>	<p>ZP I.1.1) I.1.3) I.1.4) I.1.5) I.3.3) I.3.4) I.3.8) II.1.1) II.1.2) II.1.3) II.2.1) II.2.2) II.2.4) II.2.5) II.3.1) II.3.2) II.3.3) II.3.4) II.4.1)</p> <p>ZR I.1.2) I.3.1) I.3.2) II.2.1) II.2.2) II.2.3) II.2.4) II.2.5) II.3.1) II.3.4) II.4.1)</p>	3	1	<p>podręcznik, s. 64–75</p> <ul style="list-style-type: none"> J. Kochanowski, <i>Treny (Tren IX; Tren X; Tren XI; Tren XIX albo Sen – fr.)</i> F. Tomaszewski, <i>W poszukiwaniu złotego środka (fr.)</i> Seneka Młodszy, <i>O pocieszeniu (fr.)</i> Marek Aureliusz, <i>Rozmyślenia (fr.)</i> B. Miciński, <i>Podróże do piekieł (fr.)</i> T. Gadacz, <i>O umiejętności życia (fr.)</i> Michał Anioł, <i>Pieta</i> Tycjan, <i>Alegoria Roztropności</i> P. Veronese, <i>Alegoria Mądrości i Siły</i> 	<p>motyw snu, oniryzm, tren (i gatunki zbliżone: elegia, lament, epicedium itp.), cykl <i>Trenów</i> J. Kochanowskiego, renesansowe rozumienie cnoty</p>	<ul style="list-style-type: none"> określenie przeżyć osoby mówiącej w cyklu <i>Trenów</i> na podstawie jej sytuacji egzystencjalnej i przeżyć analizowanie artystycznego sposobu przedstawienia rozpacz i zwątpienia poszukiwanie w wybranych utworach z cyklu <i>Trenów</i> tych elementów, które są świadectwem kryzysu duchowego artysty porównywanie egzystencjalnego doświadczenia podmiotu mówiącego w <i>Trenach</i> z kategoriami kulturowymi obecnymi we wcześniejszych dziełach Jana z Czarnolasu (np. cnotą, równowagą duchową, fascynacją postawą stoicką i epikurejską) rozważanie problemu cierpienia i nieodwracalnej utraty kogoś bliskiego w kontekście fragmentów <i>O pocieszeniu</i> Seneki, 	<ul style="list-style-type: none"> portretuje podmiot mówiący w <i>Trenach</i>, odwołując się do konkretnych utworów artysty poznanych w szkole średniej i w gimnazjum wykorzystuje teksty Seneki i Marka Aureliusza do refleksji na temat cnoty, konfrontując założenia filozoficzne myślicieli starożytnych z sytuacją egzystencjalną podmiotu mówiącego w <i>Trenach</i> wskazuje różne przyczyny kryzysu światopoglądowego osoby mówiącej w interpretacji <i>Trenów</i> odwołuje się do wiedzy na temat epoki i biografii autora podejmuje refleksję aksjologiczną dotyczącą problemu cierpienia i rozpacz, powołując się na wybrane utwory z cyklu <i>Trenów</i> oraz <i>Pietę</i> Michała Anioła dostrzega związek między formą estetyczną a wymiarem etycznym i religijnym cyklu analizuje obraz poetycki, wskazując elementy o charakterze ekspresywnym 	<ul style="list-style-type: none"> wskazuje związki między estetyką <i>Trenów</i> a ich filozoficzną i religijną wymową rozpoznaje w <i>Trenach</i> aluzje literackie i symbole kulturowe (znaki tradycji antycznej i biblijnej) określa rolę aluzji literackich w kreowaniu sytuacji egzystencjalnej podmiotu mówiącego konfrontuje twórczo fragmenty <i>O pocieszeniu</i> Seneki i <i>Rozmyślań</i> Marka Aureliusza z wcześniejszą twórczością J. Kochanowskiego buduje kulturowy kontekst do sposobu przedstawienia rozpacz w sztuce i w literaturze renesansu zna strukturę cyklu <i>Trenów</i> i potrafi wskazać tradycję, która zainspirowała Jana z Czarnolasu do stworzenia dzieła

						<p><i>Rozmyślań</i> Marka Aureliusza i <i>O umiejętności życia</i> T. Gadacza oraz dzieła Michała Anioła <i>Pieta</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • zwrócenie uwagi na uniwersalność problemu cierpienia oraz filozoficznej i religijnej bezradności artysty wobec osobistej tragedii • określanie i wskazywanie cech gatunkowych trenu • wskazywanie w <i>Trenach</i> J. Kochanowskiego zabiegów retorycznych i określanie ich funkcji 		
<p>57. J. Kochanowski, <i>Tren XIX</i> – funkcjonowanie motywu snu (ZP i ZR)</p>	<p>ZP I.1.1) I.1.3) I.1.4) I.1.5) I.2.3) I.3.4) I.3.8) II.2.2) II.2.3) II.3.1) II.3.2) II.3.3) II.3.4)</p> <p>ZR I.1.2) I.1.3) II.2.1) II.2.2)</p>	1	1	<p>podręcznik, s. 64–75</p> <ul style="list-style-type: none"> • J. Kochanowski, <i>Tren XIX albo Sen</i> (fr.) • C. Miłosz, <i>Jasności promieniste</i> • J. Twardowski, <i>W niebie</i> • V. Carpaccio, <i>Sen św. Urszuli</i> • Rafael, <i>Sen rycerza</i> • Michał Anioł, <i>Sen życia ludzkiego</i> *podręcznik, s. 130 (Antologia wybranych tekstów) • J. Kochanowski, <i>Sen</i> 	<p>motyw snu, konsolacja, utwór konsolacyjny</p>	<ul style="list-style-type: none"> • odwoływanie się do znanych uczniom realizacji motywu snu w różnych tekstach kultury • określanie funkcji toposu snu • odczytywanie alegorycznych rekwizytów w renesansowych obrazach związanych z motywem snu • rozważenie powodów, dla których poeta zamyka cykl utworem konsolacyjnym • wskazywanie elementów pocieszenia w <i>Trenie</i> 	<ul style="list-style-type: none"> • analizuje <i>Tren XIX</i> i wskazuje elementy pocieszenia w utworze • rozważa skuteczność argumentów konsolacyjnych w odniesieniu do różnych tekstów kultury oraz własnych doświadczeń • gromadzi informacje dotyczące funkcjonowania motywu snu w malarstwie, filmie, literaturze, a potem wykorzystuje je do budowania samodzielnej wypowiedzi • porównuje sposób obrazowania motywu snu w <i>Trenie XIX</i> J. Kochanowskiego 	<ul style="list-style-type: none"> • wskazuje inne – poza <i>Trenem XIX</i> – utwory z tego cyklu, w których występuje motyw snu (np. <i>Tren VII</i>) • wskazuje związki między motywem snu a figurami pocieszenia w <i>Trenie XIX</i> • wskazuje w tekście środki retoryczne, które służą wzmacnianiu argumentów pocieszenia • odczytuje w różnych tekstach kultury znaczenie rekwizytów wiążących się z topiką snu • określa funkcję aluzji kulturowych w <i>Trenie XIX</i> i lirykach współczesnych

	II.2.3) II.2.4) II.2.5) II.3.1) II.3.2) II.3.4) II.4.1)				XIX i określenie ich wpływu na podmiot mówiący <ul style="list-style-type: none"> poszukiwanie związków między figurami pocieszenia w <i>Trenie XIX</i> J. Kochanowskiego a tekstami współczesnych poetów zwrócenie uwagi na różnorodne role motywu snu w tekstach kultury renesansowej i współczesnej dostrzeżenie związków między motywem snu w <i>Trenie XIX</i> a tekstami o charakterze modlitewnym lub metafizycznym 	i w wybranym dziele malarskim, wskazując na podobieństwa i różnice	<ul style="list-style-type: none"> twórczo wykorzystuje filmowe, malarskie i literackie konteksty, wskazując na różnorodność zastosowania motywu snu w tekstach kultury
58. J. Kochanowski, <i>Psalterz Dawidów</i> – skarga, błaganie, dziękczynienie; Uniwersalny wymiar liryki biblijnej (ZP)	ZP I.1.1) I.1.2) I.1.3) II.2.1) II.4.1)	2		podręcznik, s. 76–81 <ul style="list-style-type: none"> <i>Psalterz Dawidów</i> (fr.): Psalm 91 oraz Psalm 115 Z. Krasiński, <i>Psalmy przyszłości</i> (fr.) A. Świderkówna, <i>Poetyckość Księgi Psalmów</i> (fr.) Przekłady i parafrazy Psalmu 1 	parafraza, paralelizm, przekład	<ul style="list-style-type: none"> odczytanie psalmów zebranych w dziele J. Kochanowskiego jako utworów o charakterze modlitewnym wskazywanie i określanie rodzajów psalmów (np. dziękczynnych, błagalnych, pochwalnych) analizowanie wizerunku Stwórcy i człowieka (jego miejsca w świecie) w kontekście 	<ul style="list-style-type: none"> korzysta z wiedzy na temat Biblii i związanych z nią kategorii kulturowych, odnosząc się do wiadomości zdobytych w trakcie nauki w gimnazjum i już w liceum rozpoznaje nadawcę i adresata Psalmu 91 i Psalmu 115 określa typ psalmu na podstawie analizy tekstu wskazuje i określa funkcję środków stylistycznych w kreowaniu relacji Boga i człowieka odnosi się do spostrzeżeń

					<p><i>Psalterza Dawidowego</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • wskazywanie w psalmach J. Kochanowskiego elementów symbolicznych i poszukiwanie ich odpowiedników w innych tekstach biblijnych • wskazywanie i określanie roli paralelizmów w psalmach oraz zwrócenie uwagi na istotną rolę tej konstrukcji stylistycznej w poezji hebrajskiej • definiowanie parafrazy i wskazywanie w literaturze polskiej najbardziej znaczących przekładów psalmów • porównywanie przekładów psalmów z różnych epok pod względem formy struktury językowej i leksykalnej • kształtowanie umiejętności wartościowania • analizowanie funkcjonowania tradycji psalmicznej w <i>Psalmach przyszłości</i> Z. Krasińskiego 	<p>A. Świderkówny na temat stylistycznych wyznaczników psalmów i na tej podstawie buduje wypowiedź dotyczącą formy artystycznej tego gatunku poezji hebrajskiej</p> <ul style="list-style-type: none"> • stosuje w wypowiedzi słownictwo świadczące o znajomości biblijnych kodów kulturowych i konwencji utworów modlitewnych • rozważa – w odniesieniu do przekładów psalmów – zależność między zachowaniem wierności wobec pierwowzoru literackiego a prawami parafrazy • analizuje i ocenia różne realizacje przekładu Psalmu 1 • odczytuje psalmiczną konwencję w utworze Z. Krasińskiego 	
--	--	--	--	--	---	--	--

<p>59. Typy błędów językowych (ZP)</p>	<p>ZP I.1.1) I.1.2) I.1.4) I.2.3) I.3.7) II.2.2) II.3.2)</p>	<p>1</p>		<p>podręcznik, s. 100–101</p>	<p>norma językowa, poprawność językowa (kryterium wystarczalności języka; kryterium ekonomiczności środków językowych; kryterium przydatności funkcjonalnej; kryterium uzualne), błędy językowe (leksykalne, frazeologiczne, fleksyjne, składniowe, słowotwórcze, fonetyczne, stylistyczne, ortograficzne, interpunkcyjne)</p>	<ul style="list-style-type: none"> • poznanie kryteriów poprawności językowej • rozpoznawanie w tekście błędów językowych • kształtowanie umiejętności wskazywania w tekście przykładów różnych błędów językowych, w tym błędów w przykładowym tekście • wskazywanie w wybranych wypowiedziach bohaterów <i>Cesarza</i> przykładów naruszania kryterium poprawności językowej 	<ul style="list-style-type: none"> • rozumie zależność między normą językową a uzusem językowym (zwyczajem) • potrafi wskazać w tekście cudzym i własnym błędy językowe • ćwiczy określanie typów błędów językowych na podstawie fragmentów tekstów kultury (np. <i>Cesarza R. Kapuścińskiego</i>) 	
<p>60. Umiem – poznaję więcej. Powtórzenie wiadomości, ćwiczenie umiejętności w zakresie tworzenia wypowiedzi pisemnych i ustnych (ZP i ZR)</p>	<p>ZP I.1.1) I.1.2) I.1.3) I.1.4) I.1.5) I.2.1) I.2.2) I.2.3) I.2.4) I.3.1) II.1.1) II.1.2) II.1.3) II.2.1) II.2.2)</p>	<p>1</p>	<p>1</p>	<p>podręcznik, s. 105 (Nie tylko do lekcji)</p> <ul style="list-style-type: none"> • Mapa myśli podręcznik, s. 107–108 • Umiem – poznaję więcej • F. Petrarca, <i>Listy poetyckie</i> (fr.) • T. Morus, <i>Utopia</i> (fr.) • Warto poznać, s. 125 (propozycje dzieł literackich, muzycznych i filmowych, stanowiących 		<ul style="list-style-type: none"> • powtórzenie i usystematyzowanie wiadomości na temat kultury renesansu • dostrzeżenie w utworach renesansowych wartości uniwersalnych 	<ul style="list-style-type: none"> • definiuje podstawowe pojęcia z epoki odrodzenia • wskazuje najbardziej znanych artystów doby odrodzenia • definiuje pojęcie <i>renesans</i> w odniesieniu do fragmentu tekstu F. Petrarcki • porównuje obraz świata we fragmencie tekstu F. Petrarcki oraz u innych twórców renesansu (np. J. Kochanowskiego, G. Pico della Mirandoli) • sprawdza wiadomości z renesansu 	<ul style="list-style-type: none"> • wskazuje różne sposoby wartościowania w tekstach renesansowych • dostrzega i komentuje estetyczną wartość utworu literackiego • powtarza wiadomości z renesansu z zakresu rozszerzonego

	II.2.3) II.2.4) II.2.5) II.3.1) II.3.2) II.3.3) II.3.4) II.4.1) II.4.2) II.4.3) III.1.1) III.1.2) III.1.3) III.1.4) III.2.1) ZR I.1.1) I.1.2) I.2.1) I.3.2) II.2.1) II.2.4) II.2.5) II.3.1) II.3.4) II.4.1) III.1.1)			kontekst do kultury epoki renesansu)			<ul style="list-style-type: none"> • powtarza wiadomości z renesansu z zakresu podstawowego 	
61. Barok – kultura epoki kontrastów (ZP)	ZP I.1.1) I.3.1) III.1.1)	2		podręcznik, s. 132–141 (materiał literacki i infograficzny) <ul style="list-style-type: none"> • C.A. Coysevox, <i>Triumf Ludwika XIV</i> • J. Veermer, <i>Dziewczyna z perłą</i> • G.L. Bernini, <i>Dawid</i> • G.L. Bernini, <i>Ekstaza św. Teresy</i> • G.L. Bernini, <i>Apollo i Dafne</i> • G. de La Tour, <i>Maria Magdalena</i> 	sobór trydencki, kontreformacja, klasycyzm francuski, opera, <i>barocco</i> , styl barokowy w rzeźbie i architekturze	<ul style="list-style-type: none"> • zapoznanie z najważniejszymi informacjami na temat baroku w zakresie filozofii, religii, życia społecznego i kulturalnego • wskazanie mechanizmów historyczno-kulturowych określających charakter epoki baroku 	<ul style="list-style-type: none"> • porządkuje wydarzenia oraz ważne zjawiska kulturowe epoki, korzystając z osi czasu • zna wydarzenia historyczne, które wpłynęły na rozwój i charakter baroku • dokonuje periodyzacji baroku w Europie Zachodniej i w Polsce • rozumie podstawowe pojęcia związane z epoką i potrafi powiązać je 	

				<ul style="list-style-type: none"> • Rembrandt, <i>Lekcja anatomii doktora Tulpa</i> • F. Borromini, kościół San Ivo della Sapienza • J. Baka, <i>Młodym uwaga</i> (fr.) • J. Baka, <i>Bogaczom ciemnym oświecenie</i> (fr.) • J. Baka, <i>Panom uwaga</i> (fr.) • J. Baka, <i>Uwaga damom</i> (fr.) 		<ul style="list-style-type: none"> • dokonywanie periodyzacji epoki w Europie Zachodniej i w Polsce • prezentacja najważniejszych dzieł i ich twórców • wskazanie cech wyróżniających rzeźbę i architekturę baroku 	<p>z konkretnymi postaciami z XVII w. (np. Ludwikiem XIV, Galileuszem, Newtonem)</p> <ul style="list-style-type: none"> • wskazuje cechy wyróżniające styl architektury i rzeźby w epoce baroku • tworzy przedmiotową bazę danych zawierającą informacje zdobywane w toku nauki 	
62. Recepcja baroku – głosy o epoce (ZP)	ZP I.1.1) I.1.2) II.2.3) II.3.1) II.4.1) III.2.1)	1	<p>podręcznik, s. 200–202 (Nie tylko do lekcji)</p> <ul style="list-style-type: none"> • Głosy o epoce • Z. Karczewska-Markiewicz, <i>Calderón de la Barca</i> (fr.) • C. Hernas, <i>Barok</i> (fr.) • M. Rożek, <i>Blaski i cienie baroku</i> (fr.) • A. Borowski, <i>Barok</i> (fr.) 	barok, „wiek Alwara”, wartości i antywartości kultury baroku, barokizacja, stereotyp, megalomania	<ul style="list-style-type: none"> • porządkowanie informacji • poznanie i konfrontowanie wypowiedzi kulturoznawczych oraz krytycznoliterackich na temat epoki baroku i wykorzystywanie ich do budowania tekstu o charakterze argumentacyjnym • operowanie słownictwem charakteryzującym główne zjawiska epoki baroku • kształtowanie umiejętności selekcjonowania i twórczego wykorzystania wiadomości na temat baroku • wyrażanie sądu na temat tekstów 	<ul style="list-style-type: none"> • wskazuje w czytanych tekstach sądy dotyczące stereotypów na temat np. stylu barokowego, sarmatyzmu, epigońskiego charakteru XVII w. • przywołuje wypowiedzi pokazujące wielkość kultury i literatury polskiego baroku • określa – na podstawie przywołanych opinii krytycznoliterackich – źródła wpływające na poczucie wielkości narodowej Polaków w XVII w. • przygotowuje przemówienie, będące sądem nad epoką baroku 		

						<p>odnoszących się do recepcji XVII w.</p> <ul style="list-style-type: none"> określanie czynników wpływających na oryginalność kultury barokowej i wskazanie związków XVII w. z innymi epokami 		
<p>63. M. Sęp Szarzyński, <i>Sonety</i> – poezja dylematów ludzkiej egzystencji (ZP)</p>	<p>ZP I.1.1) I.1.3) I.1.4) I.3.1)</p>	<p>1</p>		<p>podręcznik s. 82–87</p> <ul style="list-style-type: none"> M. Sęp Szarzyński, <i>Sonety (Sonet I. O krótkości i niepewności na świecie żywota człowieka; Sonet IV. O wojnie naszej, którą z szatanem, światem i ciałem; Sonet V. O nietrwalej miłości rzeczy świata tego)</i> B. Pascal, <i>Myśli</i> (fr.) H. Bosch, <i>Piektło</i>, fragment tryptyku <i>Ogród rozkoszy ziemskich</i> P. Uccello, <i>Zegar</i> *podręcznik, s. 126–131 (Antologia wybranych tekstów) M. de Montaigne, <i>Próby</i> (fr.) 	<p>paradoks, przeczutnia, elipsa, oksymoron, inwersja</p>	<ul style="list-style-type: none"> interpretowanie wierszy M. Sępa Szarzyńskiego w kontekście egzystencjalnym jako przykładu dylematów człowieka przełomu epok rozważenie sprzeczności tkwiących w ludzkiej naturze w kontekście <i>Myśli</i> B. Pascala zwrócenie uwagi na złożoność natury ludzkiej w kontekście fragmentu <i>Prób</i> M. de Montaigne'a poszukiwanie w utworach M. Sępa Szarzyńskiego symbolicznych obrazów określających sytuację egzystencjalną podmiotu lirycznego i wyjaśnianie ich znaczeń wskazywanie i określenie roli środków 	<ul style="list-style-type: none"> określa temat utworu portretuje podmiot liryczny, wykorzystując właściwe cytaty z tekstu rozważa związek między sposobem przeżywania dylematów moralnych a kunsztowną formą wierszy M. Sępa Szarzyńskiego określa stosunek „ja” lirycznego do wartości ziemskich i metafizycznych wskazuje przyczyny rozdarcia człowieka przełomu wieków w kontekście wierszy M. Sępa Szarzyńskiego szuka elementów wspólnych między poezją M. Sępa Szarzyńskiego a rozważaniami B. Pascala buduje wnioski wynikające z podobieństwa refleksji polskiego poety i autora <i>Myśli</i> określa naturę człowieka na podstawie fragmentów <i>Prób</i> M. de Montaigne'a wskazuje środki artystyczne odzwierciedlające rozdarcie osoby mówiącej w wierszach M. Sępa 	<ul style="list-style-type: none"> samodzielnie wybiera wiersz J.A. Morsztyna najlepiej odzwierciedlający – zdaniem ucznia – relacje międzyludzkie oraz uzasadnia wybór, powołując się na przykłady z tekstu barokowego dostrzega w wierszu barokowym konwencję żartobliwej poezji dworskiej potrafi wskazać wyróżniki konwencji dworskiej w wybranym wierszu J.A. Morsztyna buduje społeczny i kulturowy kontekst uzasadniający wybór konwencji dworskiej przez J.A. Morsztyna korzysta z wcześniej zdobytych wiadomości z zakresu poetyki i poszukuje w tekście barokowym stylistycznych środków kunsztownej formy poetyckiej określa funkcję środków

						<p>stylistycznych w kreowaniu „ja” lirycznego w wierszach M. Sępa Szarzyńskiego</p> <ul style="list-style-type: none"> • parafrazowanie wybranych sonetów • porównanie literackiego i ikonicznego sposobu ukazania obrazu diabła oraz motywów wanitatywnych • analizowanie elementów symbolicznych w lirykach M. Sępa Szarzyńskiego • zwrócenie uwagi na związek między formą utworu a zawartą w nim treścią 	<p>Szarzyńskiego</p> <ul style="list-style-type: none"> • rekonstruuje światopogląd M. Sępa Szarzyńskiego, zestawiając go z założeniami antropologii z początków epoki renesansu i (lub) z wizerunkiem Boga, świata oraz człowieka w twórczości J. Kochanowskiego • wykorzystuje fragment tryptyku <i>Ogród rozkoszy ziemskich</i> H. Boscha oraz <i>Zegar P. Uccella</i> do analizy porównawczej na temat funkcjonowania obrazu diabła i motywów wanitatywnych w kulturze • wykorzystuje fragment tryptyku <i>Ogród rozkoszy ziemskich</i> w interpretacji porównawczej na temat sposobu przedstawienia przemijalności wartości ziemskich 	<p>artystycznych w poezji J.A. Morsztyna</p> <ul style="list-style-type: none"> • tworzy własny tekst ze świadomością jego funkcji sprawczej • posługuje się w tworzeniu własnego tekstu znajomością konwencji wiersza barokowego
<p>64. J.A. Morsztyn – konceptyzm w literaturze baroku; Literackie zaloty w konwencji XVII-wiecznego dworu (ZR)</p>	<p>ZR I.1.1) I.1.2) I.3.2) I.3.3) II.2.1) II.2.2) II.2.3) II.2.4) II.3.1) II.3.2)</p>	<p>1</p>	<p>podręcznik, s. 142–149</p> <ul style="list-style-type: none"> • J.A. Morsztyn, Wybór poezji (<i>Niestatek; Niestatek II; O swej pannie; Desperacja; Do panny; Do jednej</i>) • W. Weintraub, <i>Wstęp</i> do: Jan Andrzej Morsztyn, <i>Wybór poezji</i> (fr.) *podręcznik, s. 220 • (Antologia wybranych tekstów) • J.A. Morsztyn, 	<p>poezja światowych rozkoszy, konceptyzm, libertynizm</p>	<ul style="list-style-type: none"> • twórcze wykorzystywanie wypowiedzi krytycznoliterackich do analizy wiersza • komentowanie wartości etycznych i estetycznych wiersza 	<ul style="list-style-type: none"> • korzysta ze zdobytych informacji na temat libertynizmu i konceptyzmu w analizie wierszy J.A. Morsztyna • poszukuje w twórczości J.A. Morsztyna obrazów poetyckich (słów) uzasadniających lub odrzucających libertynski charakter liryków tego twórcy • określa zasadę wykorzystania w wierszu J.A. Morsztyna 		

				<i>Na krzyżyk na piersiach jednej panny</i>				<ul style="list-style-type: none"> barokowego konceptu definiuje funkcję estetyczną barokowego konceptu
<p>65. Liryka D. Naborowskiego wyrazem zachwiania wiary w harmonię świata; Poezja i filozofia baroku wobec zagadnień egzystencjalnych (ZR)</p>	<p>ZR I.1.1) I.1.4) I.3.2) II.3.1) II.3.2) II.3.4) II.4.1)</p>		1	<p>podręcznik, s. 150–157</p> <ul style="list-style-type: none"> D. Naborowski, Wybór poezji (<i>Krótkość żywota, Do Anny, Marność</i>) B. Pascal, <i>Myśli</i> (fr.) G. Klimt, <i>Trzy okresy życia kobiety</i> H. Baldung, <i>Trzy okresy w życiu kobiety i śmierć</i> H. Steenwijck, <i>Martwa natura. Alegoria ludzkiego życia</i> 	<p>poezja metafizyczna, barokowe środki stylistyczne</p>	<ul style="list-style-type: none"> wykorzystywanie materiału ikonograficznego i filozoficznego do analizy utworów lirycznych posługiwanie się w interpretacji symbolami występującymi w tekstach kultury budowanie kontekstu kulturowego poszukiwanie kulturowych analogii i zapożyczeń podjęcie refleksji nad uniwersalnymi wartościami obecnymi w twórczości D. Naborowskiego (np. czasem, nieuchronnością przemijania) 		<ul style="list-style-type: none"> określa podobieństwa i różnice w ujęciu tego samego tematu w poezji D. Naborowskiego oraz dziełach G. Klimta i H. Baldunga omawia wpływ czasu powstania dzieł na sposób realizacji tematu przemijania określa podobieństwa między literackim ujęciem tematu przemijania u D. Naborowskiego i w malarskich konkretyzacjach wskazuje i określa rolę środków stylistycznych (np. oksymoronów) i symboli – zawartych w poezji D. Naborowskiego – w tworzeniu motywu przemijania wskazuje zależności między refleksją B. Pascala zawartą we fragmentach <i>Myśli</i> a poglądami D. Naborowskiego na temat barokowej koncepcji czasu i nietrwałości wartości ziemskich
<p>66. W. Szymborska, <i>Kobiety Rubensa</i> – wobec względności</p>	<p>ZR I.3.2) I.3.3)</p>		2	<p>podręcznik, s. 160–161</p> <ul style="list-style-type: none"> S. Twardowski, 	<p>względność norm estetycznych</p>	<ul style="list-style-type: none"> odczytywanie wiersza W. Szymborskiej w estetycznym 		<ul style="list-style-type: none"> rozważa problemy np. względności norm estetycznych, różnic

form piękna (ZR)	I.3.4) II.2.1) II.2.2) II.2.3) II.3.4) III.1.1)			<p><i>Nadobna Paskwalina</i> (fr.)</p> <ul style="list-style-type: none"> W. Szymborska, <i>Kobiety Rubensa</i> P.P. Rubens, <i>Trzy Gracje</i> 		<p>i filozoficznym kontekście</p> <ul style="list-style-type: none"> wykorzystanie zdobytych informacji i własnych ustaleń na temat kategorii piękna, smaku, tolerancji, sztuki odbioru ćwiczenie umiejętności kontekstualnego odczytywania współczesnego utworu lirycznego 		<p>w gustach, tolerancji</p> <ul style="list-style-type: none"> odczytuje wiersz W. Szymborskiej w kontekście wartości estetycznych wskazuje w utworze <i>Kobiety Rubensa</i> nawiązania do kanonów kobiecego piękna w epokach poprzednich (np. w średniowieczu) zestawia własne ustalenia dotyczące sposobu kreacji wizerunku kobiety w baroku z ujęciem tego tematu przez W. Szymborską
<p>67. Pamiętniki J.Ch. Paska w kontekście kultury sarmackiej (ZP)</p>	<p>ZP I.1.1) I.1.2) I.1.3) I.1.4) I.1.5) I.2.1) I.3.4) I.3.5) I.3.6) I.3.8) II.2.1) II.2.2) II.2.3) II.2.4) II.3.1) II.3.2) II.3.3) II.3.4) II.4.1) III.1.2) III.2.1)</p>	2		<p>podręcznik, s. 164–175</p> <ul style="list-style-type: none"> J.Ch. Pasek, <i>Pamiętniki</i> (fr.) Jan III Sobieski, <i>Listy do Marysieńki</i> (fr.) J. Bystroń, <i>Dzieje obyczajów w dawnej Polsce</i> (fr.) A. Borowski, <i>Słownik sarmatyzmu. Idee, pojęcia, symbole</i> (fr.) Z. Kuchowicz, <i>Człowiek polskiego baroku</i> (fr.) J. Kossak, <i>Pan Pasek pod Lachowiczami</i> malarz wielkopolski, <i>Portret trumienny Elżbiety Unrug</i> malarz małopolski, <i>Portret trumienny Baltazara Horlemesa</i> 	<p>sarmatyzm, kultura sarmacka, barokowe formy pamiętnikarskie i kronikarskie (np. diariusze, raptularze, sylwy, gawędy), makaronizm, król Sarmata, portret trumienny, malarstwo batalistyczno-panegiryczne, epistolografia baroku, etykieta</p>	<ul style="list-style-type: none"> zwrócenie uwagi na zjawisko autokreacji pisarza w <i>Pamiętnikach</i> wskazywanie cech i obyczajów Polaków żyjących w XVII w. w kontekście fragmentów <i>Pamiętników</i> zwrócenie uwagi na ponadczasowy charakter postaw ukazanych w dziele J.Ch. Paska ocenianie zjawiska sarmatyzmu z uwzględnieniem cech pozytywnych i negatywnych tworzenie własnej definicji sarmatyzmu i porównywanie jej z dostępnymi 	<ul style="list-style-type: none"> rozumie proces autokreacji J.Ch. Paska w kontekście <i>Pamiętników</i> potrafi wskazać i omówić cechy oraz obyczaje Polaków ukazane w <i>Pamiętnikach</i> J.Ch. Paska zwraca uwagę na ponadczasowość postaw ukazanych przez J.Ch. Paska wskazuje i omawia negatywne i pozytywne cechy zjawiska sarmatyzmu tworzy własną definicję sarmatyzmu i porównuje ją z dostępnymi źródłami wiedzy (np. tekstami teoretycznoliterackimi poznanymi na lekcji) odnajduje we fragmentach dzieła Paska elementy gawędy szlacheckiej 	

						<ul style="list-style-type: none"> źródłami wiedzy odnajdywanie we fragmentach <i>Pamiętników</i> elementów gawędy szlacheckiej naśladowanie stylu <i>Pamiętników</i> w celu stworzenia opowieści o współczesnym życiu politycznym lub prywatnym porównywanie stylistyki <i>Pamiętników</i> ze stylem <i>Listów do Marysieńki</i> charakteryzowanie portretu króla Sarmaty w kontekście <i>Listów do Marysieńki</i> wskazywanie zwrotów do adresata w kontekście epistolografii Jana III Sobieskiego operowanie słownictwem z kręgu kultury sarmackiej 	<ul style="list-style-type: none"> naśladuje styl <i>Pamiętników</i> i tworzy wypowiedź o współczesnym życiu politycznym lub wydarzeniach o charakterze prywatnym porównuje stylistykę <i>Pamiętników</i> ze stylem <i>Listów do Marysieńki</i> charakteryzuje portret króla Sarmaty w kontekście <i>Listów do Marysieńki</i> wskazuje zwroty adresatywne w listach Jana III Sobieskiego operuje słownictwem z kręgu kultury sarmackiej rozpoznaje cechy gatunkowe pamiętnika, wskazując na istotne cechy stylistyczne tego gatunku (np. subiektywizm, ironię, dowcip, humor, fascynację zwrotami obcojęzycznymi) 	
<p>68. Literacki obraz Sarmaty w dobie baroku i czasach współczesnych; Sarmata okiem Gombrowicza w kontekście fragmentów <i>Trans-Atlantyku</i> (ZP)</p>	<p>ZP I.1.1) I.1.2) I.1.3) I.1.4) I.1.5) I.1.6) I.1.7) I.2.1) I.2.2) I.2.3) II.2.1) II.2.3) II.2.4)</p>	1		<p>podręcznik, s. 164–175</p> <ul style="list-style-type: none"> J.Ch. Pasek, <i>Pamiętniki</i> (fr.) F.D. Książnin, <i>Do wąsów</i> J. Kaczmarek, <i>Dobre rady pana ojca</i> (z płyty <i>Sarmata</i>) W. Gombrowicz, <i>Trans-Atlantyk</i> (fr.) W. Gombrowicz, <i>Przedmowa</i>, w: tegoż, <i>Trans-Atlantyk</i> (fr.) 	<p>aluzja, ironia, humor, patriotyzm, antypatriotyzm, karykatura, groteska, stylizacja, pastisz</p>	<ul style="list-style-type: none"> wskazywanie powodów zafascynowania tradycjami i obyczajami Sarmatów w kontekście utworu F.D. Książnina odczytywanie symboliki wąsów w kulturze sarmackiej na podstawie wiersza poety oświeceniowego 	<ul style="list-style-type: none"> wskazuje powody zafascynowania F.D. Książnina tradycjami i obyczajami Sarmatów odczytuje symbolikę wąsów w kulturze sarmackiej na podstawie wiersza poety oświeceniowego podkreśla związek między wyglądem i ubiorem człowieka a jego przynależnością do określonego kręgu kulturowego 	

	II.2.5) II.3.1) II.3.2) II.4.1)		<ul style="list-style-type: none"> • Rembrandt, <i>Szlachcic polski</i> • malarz nieznany, <i>Dymitr Wiśniowiecki</i> 		<ul style="list-style-type: none"> • zwrócenie uwagi na ponadczasowy związek między wyglądem i ubiorem człowieka a jego przynależnością do określonego kręgu kulturowego • określenie roli ironii w kreowaniu portretu Sarmaty w <i>Dobrych radach pana ojca</i> J. Kaczmarek • konfrontowanie kulturowych wyobrażeń na temat kultury sarmackiej w dobie baroku, oświecenia i czasach współczesnych • wykorzystywanie tekstów krytycznoliterackich do tworzenia kulturowego wzorca Sarmaty • rozważanie problemu patriotyzmu w odniesieniu do <i>Pamiętników</i> J.Ch. Paska i fragmentów <i>Trans-Atlantyku</i> W. Gombrowicza • określenie funkcji stylizowania (pastiszu) fragmentów <i>Trans-Atlantyku</i> na gawędę szlachecką • kształtowanie umiejętności odczytywania umowności języka literatury nowoczesnej 	<ul style="list-style-type: none"> • zwraca uwagę na rolę ironii w kreowaniu portretu Sarmaty w <i>Dobrych radach pana ojca</i> J. Kaczmarek • zapoznaje się z tekstami krytycznoliterackimi na temat zjawiska sarmatyzmu • rozważa problem patriotyzmu w odniesieniu do <i>Pamiętników</i> J.Ch. Paska, fragmentów <i>Trans-Atlantyku</i> W. Gombrowicza oraz do komentarza autora do tej powieści • wskazuje różnice w sposobie mówienia narratora i bohaterów <i>Trans-Atlantyku</i> i określa funkcję takiego zabiegu w kreowaniu sarmackiego wzorca patriotyzmu • potrafi wskazać i skomentować fragmenty z powieści W. Gombrowicza stylizowane na gawędę szlachecką • rozważa, w jakiej mierze tekst W. Gombrowicza ma charakter obrazoburczy • wpisuje <i>Trans-Atlantyk</i> W. Gombrowicza w dyskusję na temat obrazu nowoczesnego Polaka oraz współczesnego rozumienia polskości 	
--	--	--	---	--	--	--	--

<p>69. Polacy w karykaturze (ZR)</p>	<p>ZR I.1.1) II.1.2) II.2.1) II.2.3) II.3.2) III.1.1)</p>	<p>2</p>	<p>podręcznik, s. 179–181</p> <ul style="list-style-type: none"> • W. Potocki, Wybór poezji (<i>Kto mocniejszy, ten lepszy</i> – fr.; <i>Zbytki polskie</i> – fr.; <i>Niech śpi pijany</i>) • E. Bryll, [*** <i>Śpi świat pijany</i>] • D. Masłowska, <i>Wojna polsko-ruska pod flagą białą-czerwoną</i> (fr.) • twożywo, <i>Strzały na mieście</i> • H. Sawka, rysunek satyryczny 	<p>aluzja literacka, karykatura, grupa twożywo, twórczość Doroty Masłowskiej</p>	<ul style="list-style-type: none"> • objaśnianie wymowy dzieł grupy twożywo • określenie roli stylizacji językowej w wierszu E. Brylla • znajdowanie analogii między światem ukazanym przez W. Potockiego a rzeczywistością zobrazowaną przez D. Masłowską • zwrócenie uwagi na rolę karykatury w ocenie uznanych wzorców kulturowych na przykładzie rysunku H. Sawki 		<ul style="list-style-type: none"> • interpretuje wymowę dzieł grupy twożywo oraz rysunku H. Sawki • określa rolę stylizacji językowej w wierszu E. Brylla • przedstawia analogię między rzeczywistością ukazaną przez W. Potockiego a obrazem świata zawartym w tekście D. Masłowskiej • określa – w odniesieniu do utworu D. Masłowskiej – związki między sposobem mówienia Silnego a jego tożsamością
<p>70. Kultura języka – etykieta językowa w dobie baroku i we współczesnym języku polskim; Netykieta; Problem własności intelektualnej (świat bryków i gotowców) (ZP)</p>	<p>ZP I.1.2) I.3.2) I.3.3) I.3.4) I.3.5) II.2.1) II.4.1) II.4.2) III.1.1) III.1.7) III.2.1)</p>	<p>3</p>	<p>podręcznik, s. 194–199</p> <ul style="list-style-type: none"> • <i>Polak to kmiot.</i> Rozmowa z Markiem Kondratem (fr.) • Z. Kuchowicz, <i>Człowiek polskiego baroku</i> (fr.) • <i>Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych</i> (fr.) 	<p>etykieta językowa w baroku, etykieta językowa w czasach współczesnych, funkcja fatyczna języka, netykieta, pseudopomoce naukowe, kradzież własności intelektualnej</p>	<ul style="list-style-type: none"> • rozróżnianie pojęcia etykiety językowej i terminu błąd językowy • funkcjonalne wykorzystanie wiedzy dotyczącej funkcji języka • ocenianie literackich przykładów zachowań językowych • odróżnianie słownictwa neutralnego od emocjonalnego i wartościującego oraz słownictwa oficjalnego od swobodnego; • redakcyjne opracowanie własnego tekstu zgodnie z regułami etykiety językowej • operowanie 	<ul style="list-style-type: none"> • porównuje barokowe i współczesne zasady etykiety językowej • przeprowadza samodzielną obserwację zachowań językowych, zwracając uwagę na przykłady łamania i respektowania etykiety • rozumie związek między nierespektowaniem zasad etykiety językowej a jakością zachowań społecznych • odróżnia słownictwo neutralne od emocjonalnego i wartościującego oraz słownictwo oficjalne od swobodnego • dostosowuje formę wypowiedzi do nadawcy i stosuje zasady etykiety językowej w wypowiedzi 	

						<p>słownictwem wiążącym się z kulturą języka</p> <ul style="list-style-type: none"> wskazywanie podobieństw i różnic w językowych wzorcach doby baroku i współczesnego języka mówionego ocenianie kompetencji komunikacyjnej, językowej i merytorycznej cudzego tekstu dostrzeganie związku między etyką a pozyskiwaniem, gromadzeniem i sposobem korzystania z informacji podanie wyznaczników etykiety oraz wskazanie przykładów łamiących zasady kultury internetowej dyskutowanie na temat problemu pseudopomocy naukowych ocenianie zasadności praw własności intelektualnej 	<p>literackiej (np. podczas pisania zaproszenia, kondolencji, gratulacji itp.)</p> <ul style="list-style-type: none"> ocenia poprawność przedstawionych przykładów zachowań językowych podaje przykłady zachowań sprzecznych z etykietą poprawia błędy językowe popełnione w e-mailach dyskutuje nad problemem popularności pseudopomocy naukowych ocenia językową i merytoryczną wartość streszczenia <i>Dżumy</i> A. Camusa zamieszczonego w internecie ozumie tekst <i>Ustawy o prawach autorskich i prawach pokrewnych</i> i potrafi powiązać jej zapis z działaniami praktycznymi, np. w internecie podaje przykłady łamania założeń <i>Ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych</i> przez internautów zna i rozumie konsekwencje kradzieży własności intelektualnej wykorzystuje wiedzę na temat praw własności intelektualnej w pozyskiwaniu informacji 	
71. M. de Cervantes Saavedra, <i>Przemysłny Don Kichot z Manczy</i> – wzorcowym dziełem	ZP I.1.1) I.1.3) I.1.7)	3		<p>podręcznik, s. 182–187</p> <ul style="list-style-type: none"> M. de Cervantes Saavedra, 	kultura baroku w Hiszpanii, hiszpańscy artyści baroku,	<ul style="list-style-type: none"> analizowanie reprodukcji i ilustracji przedstawiających Don Kichota 	<ul style="list-style-type: none"> analizuje reprodukcje i ilustracje ukazujące Don Kichota i na ich podstawie określa, która z wizji jest 	

<p>kultury baroku hiszpańskiego; Kultura baroku w Hiszpanii (ZP)</p>	<p>II.2.4) II.3.4) III.1.6) III.1.7)</p>		<p><i>Przemysłny Don Kichot z Manczy</i> (fr.)</p> <ul style="list-style-type: none"> • Z. Szmydtowa, <i>Cervantes</i> (fr.) • H. Daumier, <i>Don Kichot i Sancho Pansa</i> • L.C. Valera, <i>Don Kichot i Sancho Pansa</i> • P. Picasso, <i>Don Kichote</i> • Kultura baroku w Hiszpanii • El Greco, <i>Pogrzeb hrabiego Orgaza</i> 	<p>parodia, absurd, etos rycerski, donkiszoteria, walka z wiatrakami, błędny rycerz</p>	<ul style="list-style-type: none"> • zwrócenie uwagi na proporcje przedstawionych postaci w dziele P. Picassa i na pomniku autorstwa L.C. Valery • charakteryzowanie i ocenianie postaw życiowych bohaterów powieści <i>Przemysłny Don Kichot z Manczy</i> • wyjaśnienie zjawiska donkiszoterii oraz określenia „walczący z wiatrakami” • wskazywanie związków powieści M. de Cervantesa z tradycją średniowiecznych romansów rycerskich • przypomnienie elementów wchodzących w skład etosu rycerskiego • omawianie sposobów tworzenia parodii przez M. de Cervantesa • tworzenie tekstu literackiego stanowiącego parodię wybranego filmu, książki, utworu muzycznego itp. • omówienie znaczących zjawisk i twórców w baroku hiszpańskim • analizowanie <i>Pogrzebu hrabiego Orgaza</i> El Greca 	<p>bliższa obrazowi tytułowego bohatera w powieści M. de Cervantesa</p> <ul style="list-style-type: none"> • określa proporcje w ukazaniu postaci w dziele P. Picassa i na pomniku autorstwa L.C. Valery • dokonuje charakterystyki i oceny postaw bohaterów z powieści M. de Cervantesa • określa stosunek innych postaci z <i>Przemysłnego Don Kichota z Manczy</i> do tytułowego bohatera • potrafi podać wyznaczniki zjawiska donkiszoterii • wyjaśnia znaczenie określenia „walczący z wiatrakami” • wskazuje i uzasadnia elementy podobieństwa między dziełem M. de Cervantesa a tradycją średniowiecznych romansów rycerskich oraz etosem rycerskim obowiązującym w wiekach średnich • omawia zabiegi parodystyczne w powieści M. de Cervantesa i potrafi je wykorzystać w samodzielnej formie wypowiedzi literackiej • zna i wymienia główne zjawiska typowe dla baroku hiszpańskiego oraz wskazuje najbardziej znanych twórców tamtego kręgu kulturowego • analizuje dzieło El Greca, zwracając uwagę na elementy symboliczne 	
--	--	--	--	---	---	---	--

							obrazu	
<p>72. Obraz życiowych postaw w kontekście <i>Przemyslnego Don Kichota z Manczy</i> M. de Cervantesa i tekstów kultury różnych epok (ZP)</p>	<p>ZP I.1.1) I.1.3) I.1.4) I.1.5) I.1.7) I.3.6) II.2.1) II.2.4) II.3.1) II.3.2) II.3.3) II.3.4) II.4.1)</p>	2		<p>podręcznik, s. 182–189</p> <ul style="list-style-type: none"> • M. de Cervantes Saavedra, <i>Przemyslny Don Kichot z Manczy</i> (fr.) • Kartezjusz, <i>Medytacje o pierwszej filozofii</i> (fr.) • Kartezjusz, <i>Rozprawa o metodzie IV</i> (fr.) • M. Górowski, <i>Don Kichot</i> • Z. Herbert, <i>O dwu nogach Pana Cogito</i> *podręcznik, s. 223 (Antologia wybranych tekstów) • C. Norwid, <i>Epos-Nasza</i> 	<p><i>cogito ergo sum</i></p>	<ul style="list-style-type: none"> • analizowanie wiersza Z. Herberta i utworu C. Norwida z odwołaniem do tradycji kulturowej • kształtowanie umiejętności analitycznego odczytywania tekstu filozoficznego • poszukiwanie związków między różnymi tekstami kultury 	<ul style="list-style-type: none"> • charakteryzuje Pana Cogito, bohatera wiersza Z. Herberta • porównuje <i>O dwu nogach Pana Cogito</i> z rozważaniami Kartezjusza i określa funkcję przywołania frazy <i>cogito ergo sum</i> w liryku Z. Herberta • wskazuje na sposób ujęcia natury człowieka w utworze Z. Herberta, wierszu C. Norwida oraz w <i>Przemyslnym Don Kichocie z Manczy</i> 	
<p>73. Umiem – poznaję więcej. Powtórzenie wiadomości, ćwiczenie umiejętności w zakresie tworzenia wypowiedzi pisemnych i ustnych. Podsumowanie wiadomości z baroku (ZP i ZR)</p>	<p>ZPR I.1.1) I.1.2) I.1.3) I.1.4) I.1.5) I.2.1) I.2.2) I.2.3) I.2.4) I.3.1) II.1.1) II.1.2) II.1.3) II.2.1) II.2.2) II.2.3) II.2.4) II.2.5)</p>	1	1	<p>podręcznik, s. 200–202 (Nie tylko do lekcji)</p> <ul style="list-style-type: none"> • Mapa myśli • podręcznik, s. 203–205 • Umiem – poznaję więcej • Warto poznać (propozycje dzieł literackich, muzycznych i filmowych stanowiących kontekst kultury epoki baroku) 		<ul style="list-style-type: none"> • powtórzenie i usystematyzowanie wiadomości z kultury baroku • dostrzeżenie w utworach barokowych wartości uniwersalnych • podawanie przykładów obecności motywu <i>vanitas</i> w baroku i średniowieczu 	<ul style="list-style-type: none"> • definiuje podstawowe pojęcia z epoki baroku • podaje przykłady obecności motywu <i>vanitas</i> w tekstach baroku i średniowiecza • sprawdza wiadomości z baroku (np. w formie krzyżówki) • charakteryzuje sztukę baroku • powtarza wiadomości z baroku z zakresu podstawowego 	<ul style="list-style-type: none"> • wskazuje różne sposoby wartościowania w tekstach barokowych • dostrzega i komentuje estetyczną wartość utworu literackiego • powtarza wiadomości z baroku z zakresu rozszerzonego

	II.3.1) II.3.2) II.3.3) II.3.4) II.4.1) II.4.2) II.4.3) III.1.1) III.1.2) III.1.3) III.1.4) III.2.1)							
74. Praca klasowa z omówieniem (ZP i ZR)		3	3					
75. Oświecenie – wiek rozumu; Wprowadzenie do epoki (ZP)	ZP I.1.1) I.3.1) III.1.1)	2		<p>podręcznik, s. 224–231 (materiał literacki i infograficzny)</p> <ul style="list-style-type: none"> • A. Canova, <i>Amor i Psyche</i> • J.F. Lück, <i>Tancerka</i> • J.G. Soufflot, kościół św. Genowefy • J. Wright, <i>Eksperyment z pompą próżniową</i> • <i>Kończak królewski</i>, alegoria rozbioru Polski, rycina na podstawie rysunku J.M. Moreau • J.B. Piersch, <i>Loża z widzami</i> • D. Merlini, teatr dworski w Starej Pomarańczarni w Łazienkach Królewskich w Warszawie <p>*podręcznik, s. 310</p>	<p>periodyzacja oświecenia, rozum, racjonalizm, kapitalizm, rozwój nauki i techniki, klasycyzm, Deklaracja niepodległości Stanów Zjednoczonych, wolnomularstwo (masoneria), <i>Encyklopedia albo słownik rozumowany nauk</i>, Komisja Edukacji Narodowej, Biblioteka Załuskich w Poznaniu, Collegium Nobilium, Szkoła Rycerska, Teatr Narodowy, rozbiory,</p>	<ul style="list-style-type: none"> • zapoznanie z najważniejszymi informacjami na temat oświecenia w zakresie filozofii, polityki, życia społecznego, kulturalnego • wskazanie mechanizmów historyczno-kulturowych określających charakter epoki oświecenia • dokonywanie periodyzacji epoki w Europie Zachodniej i w Polsce • prezentacja najważniejszych dzieł i ich twórców epoki oświecenia w Europie Zachodniej i w Polsce • podkreślenie roli teatru w kulturze polskiego oświecenia 	<ul style="list-style-type: none"> • porządkuje wydarzenia oraz ważne zjawiska kulturowe epoki, korzystając z osi czasu • zna wydarzenia historyczne, które wpłynęły na rozwój i charakter oświecenia • dokonuje periodyzacji oświecenia w Europie Zachodniej i w Polsce • rozumie podstawowe pojęcia związane z epoką i potrafi powiązać je z konkretnymi postaciami XVIII w. (np. H. Kołłątajem, Stanisławem Augustem Poniatowskim, T. Kościuszką) • wskazuje cechy wyróżniające styl artystyczny w dobie oświecenia • ma świadomość znaczącej roli teatru w kulturze 	

				<p>(Antologia wybranych tekstów)</p> <ul style="list-style-type: none"> J. Kitowicz, <i>Opis obyczajów za panowania Augusta III</i> (fr.) 	<p>Konstytucja 3 maja, absolutyzm oświecony, liberynizm, rozwój czasopism (np. „Monitor”; „Zabawy Przyjemne i Pożyteczne”), epoka stanisławowska, obiady czwartkowe</p>	<ul style="list-style-type: none"> odwołanie się do problematyki tekstów oświeceniowych poznanych w gimnazjum (bajek I. Krasickiego) 	<p>polskiego oświecenia</p> <ul style="list-style-type: none"> dokonuje charakterystyki obyczajowości polskiej za panowania Augusta III tworzy przedmiotową bazę danych zawierającą informacje zdobywane w toku nauki 	
<p>76. Od naiwnego do krytycznego pojmowania rzeczywistości – <i>Kandyd</i> Woltera w kontekście filozofii oświecenia (ZR)</p>	<p>ZR I.1.1) I.1.2) I.1.4) I.3.1) I.3.2) II.2.3) II.2.4) II.2.5) III.1.1)</p>	<p>2</p>	<p>podręcznik, s. 232–239</p> <ul style="list-style-type: none"> Wolter, <i>Kandyd, czyli Optymizm</i> (fr.) <i>Trzęsienie ziemi w Lizbonie w 1755 r.</i> S. Dalí, <i>La desaparición del busto de Voltaire</i> (<i>Znikające popiersie Woltera</i>) Filozofia oświecenia (infografika) 	<p>powiastka filozoficzna, leitmotiv, autodafe, anabaptyzm, G.W. Leibniz (<i>Teodycea</i>), deizm</p>	<ul style="list-style-type: none"> odczytywanie znaczeń symbolicznych w tekście Woltera rozpoznawanie cech gatunkowych powiastki we fragmencie <i>Kandyda</i> wprowadzenie do charakterystyki filozofii doby oświecenia zestawianie założeń filozofii G.W. Leibniza ze światopoglądem Woltera w kontekście <i>Kandyda</i> wykorzystywanie zgromadzonych informacji do interpretacji tekstu tworzenie tekstu własnego analiza obrazu <i>Znikające popiersie Woltera</i>, uwzględniająca kontekst kulturowy oświecenia 		<ul style="list-style-type: none"> zapoznaje się z wybranymi nurtami filozofii oświecenia analizuje cytowany fragment powiastki Woltera, odczytując aluzje filozoficzne rekonstruuje poglądy Panglossa wskazuje idee, z jakimi polemizuje Wolter w <i>Kandydzie</i> podaje przykłady funkcjonowania ironii we fragmentach tekstu Woltera potrafi wskazać przykłady stylu naukowego w powiastce Woltera sytuuje <i>Kandyda</i> w określonej rzeczywistości historycznej (np. trzęsienie ziemi w Lizbonie w 1755 r.) zna założenia deizmu i potrafi wskazać w powiastce Woltera odniesienia do tej koncepcji porównuje koncepcję 	

							<p>Woltera z poglądami G.W. Leibniza</p> <ul style="list-style-type: none"> • odczytuje znaczenia metaforyczne, korzystając z materiałów infograficznych • tworzy tekst własny, stosując słownictwo odpowiednie do wybranej formy wypowiedzi • odczytuje konwencję obrazu <i>Znikające popiersie Woltera</i> i wiąże jego temat z problemem, przedstawionym w powiastce
<p>77. Realizacja hasła <i>sapere aude</i> w tekstach oświeceniowych i liryce współczesnej (ZR)</p>	<p>ZR I.1.1) I.1.2) II.2.1) II.2.2) II.2.3) II.2.4) II.2.5) II.3.4)</p>	<p>2</p>	<p>podręcznik, s. 232–239</p> <ul style="list-style-type: none"> • Wolter, <i>Kandyd, czyli Optymizm</i> (fr.) • Filozofia oświecenia (infografika) • I. Kant, <i>Co to jest Oświecenie?</i> (fr.) • W. Szymborska, <i>Głos w sprawie pornografii</i> 	<p><i>sapere aude</i>, nurty filozofii oświecenia (racjonalizm, sensualizm, empiryzm, materializm, deizm, krytycyzm, libertynizm), imperatyw kategoryczny</p>	<ul style="list-style-type: none"> • zapoznanie się z różnorodnymi nurtami filozoficznymi doby oświecenia • zwrócenie uwagi na realizację hasła <i>sapere aude</i> we fragmencie tekstu I. Kanta • kształtowanie myślenia symbolicznego • odczytywanie aluzji i ironii • dokonywanie analizy i interpretacji <i>Głosu w sprawie pornografii</i> 	<ul style="list-style-type: none"> • poznaje nurty filozofii oświecenia • odczytuje funkcjonowanie hasła <i>sapere aude</i> w kontekście fragmentów <i>Co to jest Oświecenie?</i> I. Kanta • odczytuje sensory metafory niepełnoletniości w tekście I. Kanta • określa wpływ racjonalizmu na charakter kultury europejskiej • dokonuje analizy <i>Głosu w sprawie pornografii</i> • W. Szymborskiej, zwracając uwagę na koncept literacki zastosowany w wierszu • ocenia, w jakiej mierze liryk W. Szymborskiej można łączyć z libertynizmem, a w jakiej z liberalizmem • korzysta – przy odczytywaniu warstwy 	

								symbolicznej utworu W. Szymborskiej – ze znajomości pojęć i kategorii filozoficznych dotyczących rozumu
<p>78. Ocena oświecenia i ludzi tamtych czasów w kontekście fragmentów <i>Świata zepsutego</i> I. Krasickiego; Różne sposoby artystycznego komentowania rzeczywistości (ZP)</p>	<p>ZP I.1.1) I.1.2) I.1.3) I.1.4) I.1.5) I.1.6) I.1.7) I.1.8) II.2.1) II.2.2) II.2.4) II.2.5)</p>	<p>1</p>		<p>podręcznik, s. 240–249</p> <ul style="list-style-type: none"> I. Krasicki, <i>Świat zepsuty</i> Z. Goliński, <i>Ignacy Krasicki</i> (fr.) S. Staszic, <i>Przestrogi dla Polski</i> (fr.) Król jako mecenas sztuki (infografika) W. Hogarth, <i>Uwiedzenie: Przed</i> W. Hogarth, <i>Uwiedzenie: Po</i> *podręcznik, s. 306–307 (Antologia wybranych tekstów) I. Krasicki, <i>Święta miłości</i> I. Krasicki, wybrane bajki (<i>Malarze; Ptaszki w klatce; Dewotka; Jagnię i wilcy</i>) Z. Herbert, <i>Wilk i owieczka</i> I. Krasicki, <i>Do Króla</i> (fr.) 	<p>satyra, paszkwil, pamflet, hiperbola, bajka, hymn, mecenat króla Stanisława Augusta Poniatowskiego, publicystyka oświeceniowa</p>	<ul style="list-style-type: none"> przypomnienie wybranych bajek I. Krasickiego jako formy literackiej poznanej w gimnazjum określenie związku utworu a obrazem ojczyzny i Polaków w utworze <i>Święta miłości</i> weryfikowanie opinii o twórczości I. Krasickiego w odniesieniu do fragmentu tekstu Z. Golińskiego ocenianie rzeczywistości XVIII-wiecznej i ludzi tamtych czasów w kontekście <i>Świata zepsutego</i> oraz satyry <i>Do Króla</i> charakteryzowanie obyczajowości oświecenia w świetle malarstwa W. Hogartha określenie czynników (zewnątrznych i wewnętrznych) kształtujących państwo w odniesieniu do fragmentów dzieła S. Staszica 	<ul style="list-style-type: none"> przypomina niektóre bajki I. Krasickiego, odwołując się do wiedzy z gimnazjum lub czytając propozycje zawarte w Antologii wybranych tekstów określa problematykę wybranych bajek I. Krasickiego określa związek pomiędzy formą utworu a obrazem Polski i powinnościami Polaków wobec ojczyzny w kontekście <i>Świętej miłości</i> I. Krasickiego weryfikuje opinię o twórczości I. Krasickiego w odniesieniu do <i>Świata zepsutego</i> oraz fragmentów Z. Golińskiego charakteryzuje problemy zawarte w <i>Świecie zepsutym</i> i określa, w czyim imieniu wypowiada się osoba mówiąca w tekście zestawia problemy ukazane w <i>Świecie zepsutym</i> i w satyrze <i>Do Króla</i> wskazuje hiperbolę w <i>Świecie zepsutym</i> i określa rolę tego środka w kreacji świata XVIII-wiecznej Polski ocenia słuszność zarzutów artysty wobec Polaków żyjących w XVIII w. 	

						<ul style="list-style-type: none"> • wskazywanie we fragmentach <i>Przestróg dla Polski</i> cech stylu publicystycznego • określanie roli środków artystycznych w kreowaniu obrazu świata w różnych tekstach kultury 	<ul style="list-style-type: none"> • ocenia ponadczasowość problemów zasygnalizowanych w satyrze <i>Świat zepsuty</i> • określa – w odniesieniu do <i>Przestróg dla Polski</i> – czynniki kształtujące państwo • definiuje – na podstawie fragmentów dzieła S. Staszica – elementy zagrażające wolności i rozwojowi państwa • porównuje tekst S. Staszica z wybranym dziełem renesansowym mówiącym o konieczności naprawy Rzeczypospolitej • wskazuje we fragmentach <i>Przestróg dla Polski</i> cechy stylu publicystycznego • czyta informacje na temat malarstwa W. Hogartha i na tej podstawie buduje metodę odczytywania obrazów tego twórcy • dokonuje charakterystyki oświecenia na podstawie dzieł malarskich W. Hogartha i twórczości I. Krasickiego 	
79. Obraz Polski i Polaków doby oświecenia we współczesnych tekstach historycznych i literackich (ZP)	ZP I.1.1) I.1.2) I.1.4) I.2.3) II.2.2) II.3.2)	1		podręcznik, s. 282–289 (Nie tylko do lekcji) Głosy o epoce <ul style="list-style-type: none"> • J. Tazbir, <i>Kultura szlachecka w Polsce: rozkwit – upadek – relikty</i> (fr.) • <i>Polacy w przeddzień zaborów</i>. Rozmowa z profesorem Andrzejem Chwalbą 	kultura szlachecka, synkretyzm kulturowy, szlachecki system wartości, wady narodowe Polaków w XVIII w.	<ul style="list-style-type: none"> • określanie różnic w pojmowaniu kultury szlacheckiej przez Polaków XVII i XVIII w. • wskazywanie sukcesów i porażek społeczeństwa szlacheckiego na podstawie opinii J. Tazbira i A. 	<ul style="list-style-type: none"> • wskazuje czynniki kształtujące kulturę szlachecką • definiuje pojęcie synkretyzmu kulturowego • charakteryzuje szlachecki system wartości na podstawie fragmentów tekstów J. Tazbira i A. Chwalby • wskazuje sukcesy i porażki 	

				(fr.)		<ul style="list-style-type: none"> Chwalby wymienianie przyczyn prowadzących do upadku I Rzeczypospolitej z odniesieniem do spostrzeżeń A. Chwalby omówienie roli Polski w XVIII-wiecznej Europie na podstawie fragmentów tekstu J. Tazbira 	<p>społeczeństwa szlacheckiego na podstawie opinii historyków</p> <ul style="list-style-type: none"> ocenia sposób postrzegania Polski przez państwa Europy XVIII-wiecznej podaje przyczyny prowadzące do upadku I Rzeczypospolitej określa wpływ znaczących wydarzeń (np. rozbiory, uchwalenie Konstytucji 3 maja) na kształt Polski doby oświecenia 	
<p>80. I. Krasicki <i>Monachomachia</i> – różne formy literatury klasycystycznej w oświeceniu; Dydaktyzm i moralizatorstwo w twórczości I. Krasickiego (ZP)</p>	<p>ZP I.1.1) I.1.2) I.1.3) I.1.4) I.1.7) I.2.1) I.2.3) III.1.1) III.1.6)</p>	1		<ul style="list-style-type: none"> podręcznik, s. 250–257 I. Krasicki, <i>Monachomachia</i> (fr.) A. Charczewska, <i>Wojna mnichów</i> I. Krasicki, <i>Przedmowa</i>, w: tegoż, <i>Mikołaja Doświadczynskiego przypadki</i> (fr.) 	<p>poemat heroikomiczny, powieść, powieść nowożytna komizm sytuacji, komizm słowa, komizm postaci</p>	<ul style="list-style-type: none"> zwrócenie uwagi na różnorodność twórczości I. Krasickiego definiowanie gatunku poematu heroikomicznego wskazanie przyczyn powstania powieści nowożytnej zapoznanie z problematyką fragmentów <i>Monachomachii</i> oraz okolicznościami powstania dzieła określenie wpływu komizmu i parodii na charakter świata ukazanego we fragmentach <i>Monachomachii</i> zestawienie rysunku A. Charczewskiej z obrazem mnichów we fragmentach 	<ul style="list-style-type: none"> potrafi wskazać i uzasadnić różnorodny charakter dzieł I. Krasickiego zna i definiuje gatunek poematu heroikomicznego, wskazując na jego genezę określa okoliczności powstania powieści nowożytnej potrafi wskazać w tekście fragmenty wyjaśniające okoliczności powstania dzieła charakteryzuje bohaterów <i>Monachomachii</i> potrafi wskazać i nazwać typy komizmu widoczne w przywołanych fragmentach tekstu charakteryzuje rolę komizmu i parodii w ukazaniu życia mnichów, uwzględniając znaczące środki wyrazu artystycznego (np. anafor, wyliczeń, epitetów) 	

						<p>poematu I. Krasickiego</p> <ul style="list-style-type: none"> • przypomnienie cech gatunkowych powieści (np. na podstawie dzieł poznanych w gimnazjum) • wskazanie na <i>Mikołaja Doświadczyńskiego przypadki</i> jako pierwszą powieść w literaturze polskiej • określanie – na podstawie <i>Przedmowy</i> I. Krasickiego do powieści <i>Mikołaja Doświadczyńskiego przypadki</i> – problematyki tego utworu • wykazanie dydaktyczno-moralizatorskiego charakteru twórczości I. Krasickiego 	<ul style="list-style-type: none"> • porównuje rysunek A. Charczewskiej z obrazem mnichów ukazanych we fragmentach poematu heroikomicznego I. Krasickiego • przypomina cechy gatunkowe powieści (np. na podstawie dzieł poznanych w gimnazjum) • wie, że <i>Mikołaja Doświadczyńskiego przypadki</i> to pierwsza powieść w literaturze polskiej • charakteryzuje – na podstawie <i>Przedmowy</i> do powieści – problematykę <i>Mikołaja Doświadczyńskiego przypadków</i> • potrafi – w odniesieniu do fragmentów <i>Monachomachii</i> i <i>Przedmowy</i> – wskazać elementy wpływające na dydaktyczno-moralizatorski charakter twórczości I. Krasickiego 	
<p>81. Rola komunikatu językowego we współczesnych tekstach kultury (ZP)</p>	<p>ZP I.3.1) I.3.2) I.3.3) I.3.4)</p>	<p>1</p>		<p>podręcznik, s. 274–276</p> <ul style="list-style-type: none"> • J.M. Rymkiewicz, <i>Pospólstwo</i> (fr.) • T. i B. Minkiewiczowie, <i>Co to jest wątośle? Czyli najśmieszniejszy przewodnik po Krakowie</i> (fr.) 	<p>etymologia słowa <i>pospólstwo</i>, paralelizm składniowy, nadawca komunikatu, odbiorca komunikatu, odbiór</p>	<ul style="list-style-type: none"> • wskazanie etymologicznych źródeł interpretowania słowa <i>pospólstwo</i> w kulturze polskiej • wskazanie niezbędnych elementów w procesie komunikacji językowej w odniesieniu do fragmentów tekstu J.M. Rymkiewicza oraz T. i B. 	<ul style="list-style-type: none"> • zna historię i etymologię słowa <i>pospólstwo</i> w kulturze polskiej i potrafi wskazać czynniki wpływające na popularność tego pojęcia • określa – na podstawie przywołanych tekstów kultury – niezbędne elementy procesu komunikacji • wyjaśnia wpływ insurekcji kościuszkowskiej na 	

						<p>Minkiewiczów</p> <ul style="list-style-type: none"> • uzasadnienie związku między wydarzeniami historycznymi a obrazem języka (leksyki) danej epoki • porównanie fragmentów <i>Pospółstwa z Co to jest wątośle? Czyli najśmieszniejszym przewodnikiem po Krakowie</i> • tworzenie samodzielnej wypowiedzi literackiej (sprawozdania) w odniesieniu do poetyki zastosowanej przez T. i B. Minkiewiczów 	<p>ukształtowanie się właściwego znaczenia słowa <i>pospółstwo</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • potrafi wskazać we fragmentach tekstu J.M. Rymkiewicza przykład paralelizmu składniowego i określić funkcję tego środka składniowego • dokonuje porównania fragmentów <i>Pospółstwa z Co to jest wątośle? Czyli najśmieszniejszym przewodnikiem po Krakowie</i>, wskazując na elementy podobne i różnice w obu tekstach kultury • nazywa funkcję językową w przywołanym tekście przewodnika • tworzy samodzielny tekst literacki (sprawozdanie), wzorując się na poetyce zastosowanej we fragmencie tekstu T. i B. Minkiewiczów 	
<p>82. Wzór poetyki sentymentalnej na przykładzie twórczości F. Karpińskiego (ZR)</p>	<p>ZR I.1.1) I.1.2) I.2.1) I.3.1) I.3.2) II.2.1) II.2.2) II.2.3) II.2.4) II.2.5) II.3.1) II.3.2) II.3.3) II.3.4)</p>	<p>2</p>	<p>podręcznik, s. 258–265</p> <ul style="list-style-type: none"> • F. Karpiński, <i>Laura i Filon</i> (fr.); <i>Do Justyny. Tęskność na wiosnę</i> • Z. Vogel, <i>Widok zamku w Pieskowej Skale od strony wschodniej</i> • R. Sobol, <i>Franciszek Karpiński</i> (fr.) • Puławy (infografika) • N. Lancret, <i>Huśtawka</i> • podręcznik, s. 284 • J. H. Fragonard, 	<p>sentymentalizm, sielanka, sielanka konwencjonalna, pasterska arkadia, pieśń religijna, Puławy jako centrum sentymentalizmu w Polsce, rokoko</p>	<ul style="list-style-type: none"> • odczytywanie konwencji sentymentalnej w różnych tekstach kultury • korzystanie z fragmentu tekstu R. Sobola przy konstruowaniu własnej opinii na temat twórczości F. Karpińskiego • dostrzeganie związków języka z obrazem świata ukazanego 	<ul style="list-style-type: none"> • wskazuje we fragmentach <i>Laury i Filona</i> i w <i>Do Justyny. Tęskność na wiosnę</i> F. Karpińskiego cechy gatunkowe sielanki • charakteryzuje bohaterów lirycznych wierszy F. Karpińskiego • określa rolę środków artystycznych w kreowaniu sielankowej przestrzeni, podając właściwe przykłady z tekstu • podaje elementy wpływające na 		

				<p><i>Huštawka</i> *podręcznik, s. 308 (Antologia wybranych tekstów)</p> <ul style="list-style-type: none"> F. Karpiński, <i>Pieśń o Narodzeniu Pańskim</i> 		<p>w sielankach F. Karpińskiego</p> <ul style="list-style-type: none"> konfrontowanie sielanek F. Karpińskiego z innymi tekstami kultury, np. <i>Widokiem zamku w Pieskowej Skale od strony wschodniej</i> analizowanie funkcji przestrzeni w fragmencie <i>Laury i Filona</i> F. Karpińskiego oraz na obrazie <i>Huštawka</i> N. Lancreta rozpoznawanie w tekście kultury istotnych elementów określonej konwencji sentymentalnej zwrócenie uwagi na różnorodność tematyczną i gatunkową w twórczości F. Karpińskiego analizowanie <i>Pieśni o Narodzeniu Pańskim</i> 		<p>sielankowy charakter sceny przedstawionej na obrazie Z. Vogla</p> <ul style="list-style-type: none"> porównuje sielanki F. Karpińskiego z obrazem <i>Widok zamku w Pieskowej Skale od strony wschodniej</i>, oceniając stopień realistycznego przedstawienia świata w tych tekstach kultury czyta fragmenty tekstu R. Sobola i na ich podstawie uzasadnia innowacyjność idyllicznej poezji F. Karpińskiego ma świadomość różnorodności tematycznej i gatunkowej twórczości F. Karpińskiego analizuje <i>Pieśń o Narodzeniu Pańskim</i>, wskazując elementy muzyczne i religijne zastosowane w utworze wiąże sentymentalną scenerię ze stylem rokokowym, wskazując na znamienne cechy obu nurtów wskazuje różnice w sposobie realizacji tego samego tematu i w obrębie tego samego stylu (rokoka), porównując obrazy N. Lancreta i J.H. Fragonarda
83. S. Lem, <i>Solaris</i> – wobec teorii poznania	ZP I.1.1)	1		S. Lem, <i>Solaris</i> – lektura do	science fiction, etnocentryzm	<ul style="list-style-type: none"> odczytywanie sensów wynikających z treści 	<ul style="list-style-type: none"> analizuje sposób postrzegania 	

(ZP)	I.1.3) I.2.1) I.2.3) I.2.4) I.3.3) I.3.6) II.1.1) II.1.2) II.1.3) II.2.4) II.3.1) II.3.2)			prze czytania w całości podręcznik, s. 266– 273		<p>powieści S. Lema</p> <ul style="list-style-type: none"> • wykorzystywanie wiedzy kulturowej z zakresu filozofii oświecenia do kontekstualnego i problemowego czytania aspektów powieści <i>Solaris</i> • wyjaśnienie tytułu powieści S. Lema w kontekście losów głównego bohatera powieści oraz wiedzy na temat oświecenia • wyszukiwanie w tekście S. Lema aluzji do filozofii epok wcześniejszych • selekcjonowanie informacji • sporządzanie bazy danych • przygotowywanie bibliografii na określony temat • streszczanie wybranej lektury Kelvina 	<p>rzeczywistości przez Kelvina</p> <ul style="list-style-type: none"> • ocenia stosunek głównego bohatera powieści do zmysłowego i racjonalnego poznania • wiąże analizę sposobu postępowania Kelvina z oświeceniową teorią rozumowego poznania świata • rozważa proces docierania Kelvina do prawdy w kontekście maksymy Kartezjusza <i>Cogito ergo sum</i> • ocenia stosunek głównego bohatera powieści S. Lema do metody eksperymentu jako formy poznania świata • wskazuje na związek tytułu powieści z przemianą wewnętrzną głównego bohatera oraz ideologią oświecenia • wylicza eksperymenty naukowców na planecie <i>Solaris</i> • sporządza bibliografię lektur Kelvina • dokonuje streszczenia wybranej lektury głównego bohatera <i>Solaris</i> • rozważa stosunek S. Lema do postępu cywilizacyjnego i konfrontuje stanowisko autora <i>Solaris</i> z oświeceniowymi koncepcjami 	
84. S. Lem, <i>Solaris</i> – miłość a inność; Obraz relacji	ZP I.1.1) I.1.3)	2		S. Lem, <i>Solaris</i> – lektura do prze czytania	CV, konstatacja, dialog	<ul style="list-style-type: none"> • odczytywanie powieści S. Lema na poziomie 	<ul style="list-style-type: none"> • rozważa temat miłości i relacji międzyludzkich w kategoriach obcości 	

<p>międzyludzkich w powieści S. Lema i w <i>Korespondencji pośmiertnej</i> M. Świetlickiego (ZP)</p>	<p>I.1.6) I.1.7) I.3.6) II.1.2) II.1.3) II.3.1) II.3.2) II.3.3) II.3.4)</p>		<p>w całości podręcznik, s. 266– 273</p> <ul style="list-style-type: none"> • P. Krywak, <i>Problematyka miłosna w twórczości Stanisława Lema</i> (fr.) • M. Świetlicki, <i>Korespondencja pośmiertna</i> 		<p>emocjonalnym i aksjologicznym</p> <ul style="list-style-type: none"> • charakteryzowanie i ocenianie relacji uczuciowej głównych bohaterów w odniesieniu do fragmentów tekstu P. Krywaka • charakteryzowanie i ocenianie sposobu zachowania bohaterów względem siebie • wskazywanie powiązań pomiędzy historią Kelvina i Harey a opowieścią ukazaną w micie o Narcyzie • określenie związku przestrzeni z doświadczeniem drugiego człowieka • sporządzanie CV w imieniu Oceanu • odczytywanie utworu M. Świetlickiego jako kontekstu do obrazu relacji międzyludzkich w <i>Solaris</i> • określenie formy dialogu w wierszu M. Świetlickiego 	<p>i inności</p> <ul style="list-style-type: none"> • opisuje sposób, w jaki zmieniały się uczucia Kelvina do Harey (do Oceanu solaryjskiego) • odczytuje i ocenia wzajemne oddziaływanie Kelvina i Harey w kontekście fragmentów tekstu P. Krywaka • wymienia okoliczności, które towarzyszyły popelnieniu samobójstwa przez główną bohaterkę zarówno na Ziemi, jak i na stacji planetarnej, biorąc pod uwagę np. motyw Harey czy stosunek Kelvina do sytuacji • interpretuje postępowanie bohatera wobec Harey w kontekście mitu o Narcyzie • ustala, na czym polega obcość/ inność Oceanu z planety Solaris • sporządza CV w imieniu Oceanu, wskazując na jego mocne i słabe strony • wymienia zajęcia, jakie mógłby wykonywać Obcy, współpracując z Ziemianami • wymienia działania Kelvina, mające na celu przełamanie jego uprzedzeń wobec Oceanu solaryjskiego • dokonuje analizy wiersza M. Świetlickiego, zestawiając doświadczenia emocjonalne podmiotu lirycznego z doświadczeniem głównych bohaterów 	
--	---	--	---	--	--	---	--

							<p><i>Solaris</i></p> <ul style="list-style-type: none"> definiuje, czym jest wolność w kontekście utworu M. Świetlickiego określa związek między formą dialogu a obrazem relacji międzyludzkich w <i>Korespondencji pośmiertnej</i> 	
<p>85. <i>Solaris</i> S. Lema jako powieść fantastycznonaukowa (ZP)</p>	<p>ZP I.1.2) I.3.1) I.3.2) I.3.3) I.3.4)</p>	<p>1</p>		<p>S. Lem, <i>Solaris</i> – lektura do przeczytania w całości podręcznik, s. 266–273</p> <ul style="list-style-type: none"> J. Jarzębski, <i>Wszechświat Lema</i> (fr.) I. Csicsery-Ronay Jr., <i>Obcy u Lema</i> (fr.) A. Stoff, <i>Powieści fantastycznonaukowe Stanisława Lema</i> (fr.) <i>Solaris</i>, reż. Andriej Tarkowski <i>Solaris</i>, reż. Steven Soderbergh 	<p>gatunki literatury fantastycznej, utopia (antyutopia, dystopia), fantasy, horror, fantastyka naukowa, Teatr Robotyczny</p>	<ul style="list-style-type: none"> uzasadnienie popularności motywu utopii w epoce oświecenia rozpoznawanie konwencji literatury fantastycznonaukowej w różnych tekstach konfrontowanie różnych opinii krytyków literatury na temat charakteru twórczości S. Lema kształtowanie myślenia krytycznego i opiniotwórczego zapoznanie z ideą Teatru Robotycznego jako jedną z form adaptowania twórczości S. Lema ocenie estetyki Teatru Robotycznego 	<ul style="list-style-type: none"> potrafi uzasadnić popularność motywu utopii w kulturze oświecenia rozpoznaje konwencję literatury fantastycznonaukowej w różnych tekstach potrafi wymienić główne gatunki literatury fantastycznonaukowej zna cechy gatunkowe utworu fantasy lub horroru i pisze streszczenie losów głównych bohaterów <i>Solaris</i> zgodnie z wymaganiami wybranej przez siebie formy literatury fantastycznonaukowej dokonuje oceny twórczości S. Lema w odniesieniu do fragmentów tekstów krytycznoliterackich ocenia i wybiera najbardziej przekonującą interpretację powieści S. Lema wie, co to jest Teatr Robotyczny i wskazuje nowe możliwości wyrazu artystycznego wynikające z wprowadzenia do tradycyjnego teatru robotów i nowoczesnej technologii 	

							<ul style="list-style-type: none"> • odszukuje w internecie nagrania z przedstawień Teatru Robotycznego i na tej podstawie określa rolę środków ekspresji w prezentowaniu świata • wyjaśnia, w jakim stopniu historie przedstawione przez roboty mogą być wiarygodne poznawczo lub psychologicznie 	
<p>86. Funkcje języka w kontekście mówionej i pisanej odmiany polszczyzny; Style funkcjonalne polszczyzny (ZP)</p>	<p>ZP I.3.1) I.3.2) I.3.3) I.3.4)</p>	2		<p>podręcznik, s. 277–281</p> <ul style="list-style-type: none"> • R. Kapuściński, <i>Cesarz</i> (wybrane cytaty) • P. Adamczewski, <i>Historia Polski na jednym półmisku</i> (fr.) 	<p>mówiona i pisana odmiana polszczyzny, odmiana oficjalna języka, odmiana nieoficjalna języka, styl, style funkcjonalne w języku polskim (np. potoczny, oficjalny, naukowy, urzędowy, publicystyczny, artystyczny, religijny)</p>	<ul style="list-style-type: none"> • wyróżnienie w polszczyźnie odmiany mówionej i pisanej języka • charakteryzowanie odmiany mówionej i pisanej języka polskiego • omówienie stylów funkcjonalnych w języku polskim i podanie przykładów ich zastosowania • rozwijanie umiejętności przyporządkowania określonej wypowiedzi do właściwego stylu językowego (np. fragmentów <i>Cesarza</i> R. Kapuścińskiego) • zapoznanie się z fragmentami artykułu P. Adamczewskiego • wskazanie przykładów stylów językowych zastosowanych w artykule <i>Historia</i> 	<ul style="list-style-type: none"> • rozumie podział polszczyzny na odmianę mówioną i pisaną • charakteryzuje odmianę mówioną i pisaną języka polskiego • definiuje pojęcie stylu językowego • podaje cechy typowe dla stylu oficjalnego i nieoficjalnego • nazywa i odróżnia odmiany stylu na podanych przykładach • przekształca wypowiedź, zmieniając jej styl • przyporządkowuje wybrane cytaty z <i>Cesarza</i> R. Kapuścińskiego do stylistycznej odmiany języka • określa dominujący styl językowy w tekście <i>Cesarza</i> • czyta fragmenty artykułu P. Adamczewskiego i wskazuje przykłady stylów językowych zastosowanych w tym tekście publicystycznym 	

						<i>Polski na jednym półmisku</i>		
87. Umiem – poznaję więcej. Powtórzenie wiadomości, ćwiczenie umiejętności w zakresie tworzenia wypowiedzi pisemnych i ustnych. Podsumowanie wiadomości z oświecenia (ZP i ZR)	ZPR I.1.1) I.1.2) I.1.3) I.1.4) I.1.5) I.2.1) I.2.2) I.2.3) I.2.4) I.3.1) II.1.1) II.1.2) II.1.3) II.2.1) II.2.2) II.2.3) II.2.4) II.2.5) II.3.1) II.3.2) II.3.3) II.3.4) II.4.1) II.4.2) II.4.3) III.1.1) III.1.2) III.1.3) III.1.4) III.2.1)	1	1	podręcznik, s. 282 (Nie tylko do lekcji) • Mapa myśli podręcznik, s. 284–285 • Umiem – poznaję więcej • M. Klimowicz, <i>Oświecenie</i> (fr.) • Warto poznać (propozycje dzieł literackich, muzycznych i filmowych stanowiących kontekst do kultury epoki oświecenia)		<ul style="list-style-type: none"> • powtórzenie i usystematyzowanie wiadomości z kultury oświecenia • dostrzeżenie w tekstach kultury XVIII w. wartości uniwersalnych • tworzenie samodzielnych tekstów literackich, stanowiących syntezę i (lub) ocenę kultury oświecenia • ocenianie twórczości I. Krasickiego w odniesieniu do fragmentów tekstu M. Klimowicza <i>Oświecenie</i> 	<ul style="list-style-type: none"> • definiuje podstawowe pojęcia z epoki oświecenia • charakteryzuje nurty filozoficzne i artystyczne tamtej doby • potrafi wskazać znaczących twórców tamtych czasów i ich dzieła • sprawdza wiadomości z oświecenia (np. w formie krzyżówki, schematu) • określa stanowisko człowieka wobec religii w oświeceniu • odszukuje w internecie historię Bastulki pt. <i>Laura i Filon, Filon i Laura – historia młoda, spisana z niedawna</i>, wskazując na związki tej wersji z sielanką F. Karpińskiego • powtarza wiadomości z oświecenia z zakresu podstawowego • pisze rozprawkę na temat twórczości I. Krasickiego w odniesieniu do fragmentów tekstu M. Klimowicza <i>Oświecenie</i> 	<ul style="list-style-type: none"> • wskazuje różne sposoby wartościowania w tekstach oświeceniowych • dostrzega i komentuje estetyczną wartość utworu literackiego • powtarza wiadomości z oświecenia z zakresu rozszerzonego
88. Praca klasowa z omówieniem (ZP i ZR)		3	3					